I

(Retsakter hvis offentliggørelse er obligatorisk)

RÅDETS FORORDNING (EØF) Nr. 3795/81

af 8. december 1981

om udvidelse af forordning (EØF) nr. 574/72 til at omfatte selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 2, 7, 51 og 235,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet (1), senest ændret ved forordning (EØF) nr. 2793/81 (2), særlig artikel 97,

under henvisning til forslag fra Kommissionen, udarbejdet efter høring af Den administrative Kommission for vandrende arbejdstageres sociale sikring,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet (3),

under henvisning til udtalelse fra Det økonomiske og sociale Udvalg (4), og

ud fra følgende betragtninger:

ved forordning (EØF) nr. 1390/81 (5) er forordning (EØF) nr. 1408/71 udvidet til at omfatte selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer; forordning (EØF) nr. 574/72 (6), senest ændret ved forordning (EØF) nr. 2793/81, må tilpasses i fornødent omfang med henblik på dens anvendelse på selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer;

på grund af vanskelighederne ved at fastsætte regler til gennemførelse af bestemmelserne om at personer, som samtidig er arbejdstagere i én medlemsstat og selvstændige erhvervsdrivende i en anden medlemsstat, i visse tilfælde samtidig er omfattet af lovgivningen i begge disse medlemsstater, er det nødvendigt at fastsætte gennemførelsesreglerne for dette særlige tilfælde i en senere forordning; der bør ved samme lejlighed tages hensyn til visse ændringer i medlemsstaternes lovgivning vedrørende arbejdstagere —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Forordning (EØF) nr. 574/72 ændres således:

1. Titlen affattes således:

»RÅDETS FORORDNING (EØF) Nr. 574/72

af 21. marts 1972

om regler til gennemførelse af forordning (EØF) nr. 1408/71 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet«

(1) EFT nr. L 149 af 5. 7. 1971, s. 2.
(2) EFT nr. L 275 af 29. 9. 1981, s. 1.
(3) EFT nr. C 327 af 14. 12. 1981, s. 79.
(4) Udtalelse afgivet den 25. 11. 1981 (endnu ikke offentliggjort i EFT).
(5) EFT nr. L 143 af 29. 5. 1981, s. 1.
(6) EFT nr. L 74 af 27. 3. 1972, s. 1.

2. Artikel 4 ændres således:

a) I stk. 8 ændres »artikel 10, stk. 2, litra d)«, til »artikel 10a, stk. 1, litra d)«;

b) Stk. 10 affattes således;

»10. Bilag 10 angiver de institutioner eller organer, der er udpeget af de kompetente myndigheder, navnlig i medfør af følgende bestemmelser:

a) forordning: artikel 14d, stk. 2, artikel 17;

b) gennemførelsesforordning: artikel 6, stk. 1, artikel 11, stk. 1, artikel 11a, artikel 12a, artikel 13, stk. 2 og 3, artikel 14, stk. 1, 2 og 3, artikel 38, stk. 1, artikel 70, stk. 1, artikel 80, stk. 2, artikel 81, artikel 82, stk. 2, artikel 85, stk. 2, artikel 86, stk. 2, artikel 89, stk. 1, artikel 91, stk. 2, artikel 102, stk. 2, artikel 110, artikel 113, stk. 2.«

c) Følgende stykke indsættes:

»11. Bilag 11 angiver den eller de ordninger, som omhandles i forordningens artikel 35, stk. 2.«

3. Artikel 6 affattes således:

»Gennemførelse af forordningens artikel 9

Artikel 6

Adgang til frivillig forsikring eller frivillig fortsat forsikring

1. Såfremt den pågældende under hensyntagen til forordningens artikel 9 og artikel 15, stk. 3, opfylder betingelserne for adgang til frivillig forsikring eller frivillig fortsat forsikring i tilfælde af invaliditet, alderdom og dødsfald (pensioner) inden for flere ordninger i medfør af en medlemsstats lovgivning, og såfremt han ikke i medfør af sin seneste lønnede eller selvstændige beskæftigelse har været omfattet af den tvungne forsikring inden for en af disse ordninger, har han på grundlag af de nævnte bestemmelser adgang til frivillig forsikring eller frivillig fortsat forsikring inden for den ordning, der er fastsat i lovgivningen i denne medlemsstat eller, såfremt der ikke er fastsat nogen ordning, inden for en af ham selv valgt ordning.

2. For at opnå ydelser efter bestemmelserne i forordningens artikel 9, stk. 2, skal den pågældende for vedkommende medlemsstats institution fremlægge attest for de forsikrings- eller bopælsperioder, der er tilbagelagt efter lovgivningen i enhver anden medlemsstat. Denne attest udstedes efter den pågældendes anmodning af den eller de institutioner, der anvender le lovgivninger, hvorefter han har tilbagelagt disse perioder.«

4. Artikel 8 affattes således:

»Artikel 8

Regler, der anvendes i tilfælde af samtidig ret til ydelser ved sygdom eller moderskab efter lovgivningen i flere medlemsstater

1. Dersom en arbejdstager, en selvstændig erhvervsdrivende eller et af hans familiemedlemmer har ret til moderskabsydelser efter lovgivningen i to eller flere medlemsstater, tilkendes disse ydelser alene efter lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område fødslen har fundet sted, eller — såfremt fødslen ikke har fundet sted på en af disse medlemsstaters område — alene efter lovgivningen i den medlemsstat, hvoraf den pågældende arbejdstager eller selvstændige erhvervsdrivende senest har været omfattet.

2. Dersom en arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende har ret til ydelser ved sygdom efter lovgivningen i Irland og i Det forenede Kongerige for den samme uarbejdsdygtighedsperiode, tilkendes disse ydelser alene efter lovgivningen i den medlemsstat, hvoraf den pågældende senest har været omfattet.«;

5. Artikel 8a affattes således:

»Artikel 8a

Regler, der anvendes i tilfælde af samtidig ret til ydelser ved sygdom, arbejdsulykker eller erhvervssygdomme efter græsk lovgivning og lovgivningen i en eller flere medlemsstater

Dersom en arbejdstager, en selvstændig erhvervsdrivende eller et af hans familiemedlemmer for den samme periode har ret til ydelser ved sygdom, arbejdsulykker eller erhvervssygdomme efter græsk lovgivning og efter lovgivningen i en eller flere andre medlemsstater, tilkendes disse ydelser alene efter den lovgivning, hvoraf den pågældende senest har været omfattet.«;

6. Artikel 9a affattes således:

»Artikel 9a

Regler, der anvendes i tilfælde af samtidig ret til ydelser ved arbejdsløshed

Såfremt en arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, der har ret til ydelser ved arbejdsløshed efter den medlemsstats lovgivning, som han i henhold til forordningens artikel 69 var omfattet af under sin seneste lønnede eller selvstændige beskæftigelse, vender tilbage til Grækenland, hvor han ligeledes har ret til arbejdsløshedsydelser i medfør af en tidligere tilbagelagt forsikrings- eller beskæftigelsesperiode eller periode med selvstændig virksomhed under græsk lovgivning, stilles ydelserne efter den græske lovgivning i bero i den i forordningens artikel 69, stk. 1, litra c), omhandlende periode.«;

7. Artikel 10 erstattes af følgende artikler:

»Artikel 10

Regler, der anvendes i tilfælde af samtidig ret til familieydelser eller børnetilskud for arbejdstagere eller selvstændige erhvervsdrivende

1. Ret til familieydelser eller børnetilskud, der ydes i henhold til en medlemsstats lovgivning, hvorefter erhvervelse af ret til disse ydelser eller tilskud ikke er betinget af forsikring eller af lønnet eller selvstændig beskæftigelse, suspenderes, når der i den samme periode og for det samme familiemedlem:

a) er ret til ydelser i medfør af forordningens artikel 73 og 74; dersom ægtefællen til den i disse artikler omhandlede arbejdstager eller arbejdsløse arbejdstager udøver erhvervsmæssig virksomhed på den pågældende medlemsstats område, suspenderes dog retten til de familieydelser eller børnetilskud, der ydes i medfør af de nævnte artikler, og der skal kun udbetales familieydelser eller børnetilskud i den medlemsstat, på hvis område familiemedlemmet er bosat og for denne medlemsstats regning;

b) er ret til ydelser i medfør af forordningens artikel 77 og 78; dersom den pensionist eller rentemodtager, der har ret til ydelser i medfør af forordningens artikel 77, hans ægtefælle eller den person, som sørger for de efterladte børn, for hvem der er ret til ydelser i medfør af forordningens artikel 78, udøver erhvervsmæssig virksomhed på den pågældende medlemsstats område, suspenderes dog retten til de børnetilskud, der er ret til i medfør af forordningens artikel 77 eller 78 efter en anden medlemsstats lovgivning; i så fald modtager den pågældende familieydelser eller børnetilskud fra den medlemsstat, på hvis område børnene er bosat, til udgift for denne medlemsstat, samt i givet fald andre ydelser efter forordningens artikel 77 eller 78 end børnetilskud til udgift for den stat, der er kompetent i disse artiklers forstand.

2. Såfremt en arbejdstager, der er omfattet af en medlemsstats lovgivning, har ret til børnetilskud i medfør af tidligere tilbagelagte forsikrings- eller beskæftigelsesperioder under græsk lovgivning, stilles denne ret i bero, når der for den samme periode og for det samme familiemedlem bevilges familieydelser eller børnetilskud i medfør af lovgivningen i den første medlemsstat, efter forordningens artikel 73 og 74.«

»Artikel 10a

Regler, der anvendes, når arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende successivt har været omfattet af lovgivningen i flere medlemsstater i den samme periode eller del af en periode

1. Dersom en arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende successivt har været omfattet af lovgivningen i to medlemsstater i løbet af en udbetalingsperiode, således som denne er fastsat i lovgivningen om familieydelser eller børnetilskud i den ene eller begge de pågældende stater, gælder følgende regler:

a) de familieydelser eller børnetilskud, som den pågældende kan gøre krav på efter lovgivningen i hver af disse stater, svarer til antallet af de daglige ydelser eller tilskud, der udbetales efter den pågældende lovgivning; dersom lovgivningen i de pågældende stater ikke indeholder bestemmelser om udbetaling af daglige ydelser eller tilskud, tilkendes familieydelserne eller børnetilskuddene efter forholdet mellem det tidsrum, i hvilket den pågældende har været omfattet af lovgivningen i hver af disse medlemsstater, og det i den pågældende lovgivning fastsatte tidsrum;

b) når familieydelserne eller børnetilskuddene er udbetalt af en institution for et tidsrum, hvor de skulle have været udbetalt af en anden institution, skal der foretages en afregning mellem disse institutioner;

c) hvor de efter en medlemsstats lovgivning tilbagelagte beskæftigelsesperioder eller perioder med selvstændig virksomhed udtrykkes i andre enheder end dem, der anvendes ved beregningen af familieydelser eller børnetilskud i medfør af den lovgivning i en anden medlemsstat, hvoraf den pågældende tillige har været omfattet i det samme tidsrum, sker omregningen, for så vidt angår anvendelsen af bestemmelserne i litra a) og b), efter gennemførelsesforordningens artikel 15, stk. 3;

d) uanset bestemmelserne i litra a) skal i forholdet mellem de i bilag 8 til gennemførelsesforordningen nævnte medlemsstater den institution, der afholder udgifterne ved familieydelser eller børnetilskud på grundlag af den første lønnede eller selvstændige beskæftigelse i det pågældende tidsrum, afholde disse udgifter i hele udbetalingsperioden.

2. Dersom familiemedlemmerne til en arbejdstager, der er omfattet af fransk lovgivning, eller til en arbejdsløs arbejdstager, der modtager ydelser ved arbejdsløshed i medfør af fransk lovgivning, flytter fra en medlemsstat til en anden inden for den samme kalendermåned, skal den institution, som det påhvilede at udbetale børnetilskud i begyndelsen af måneden, fortsat udbetale dem for hele den løbende måned.«

8. Artikel 11 erstattes af følgende artikler:

»Gennemførelse af forordningens artikel 13-17

Artikel 11

Formaliteter ved udstationering af en arbejdstager i henhold til forordningens artikel 14, stk. 1 og artikel 14b, stk. 1, og ved aftaler indgået i henhold til forordningens artikel 17

1. Den institution, der er udpeget af den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvis lovgivning fortsat finder anvendelse, skal

a) på arbejdstagerens eller dennes arbejdsgivers anmodning i de i forordningens artikel 14, stk. 1, og artikel 14b, stk. 1, omhandlede tilfælde,

b) i tilfælde, hvor forordningens artikel 17 finder anvendelse,

udlevere arbejdstageren en attest, der bekræfter, at han fortsat er omfattet af denne lovgivning indtil et nærmere angivet tidspunkt.

2. Det i forordningens artikel 14, stk. 1, litra b), omhandlede samtykke skal indhentes af arbejdsgiveren.«

»Artikel 11a

Formaliteter i henhold til forordningens artikel 14a, stk. 1 og artikel 14b, stk. 2, og ved aftaler indgået i henhold til forordningens artikel 17 ved udøvelse af virksomhed i en anden medlemsstat end den, hvor den pågældende normalt udøver selvstændig virksomhed

1. Den institution, der er udpeget af den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvis lovgivning fortsat finder anvendelse, skal

a) på den selvstændige erhvervsdrivendes anmodning i de i forordningens artikel 14a, stk. 1, og artikel 14b, stk. 2, omhandlede tilfælde,

b) i tilfælde, hvor forordningens artikel 17 finder anvendelse,

udlevere den selvstændige erhvervsdrivende en attest, der bekræfter, at han fortsat er omfattet af denne lovgivning indtil et nærmere angivet tidspunkt.

2. Det i forordningens artikel 14a, stk. 1, litra b), omhandlede samtykke skal indhentes af den selvstændige erhvervsdrivende.«

9. Artikel 12 affattes således:

»Artikel 12

Særlige bestemmelser om arbejdstageres medlemskab af den tyske ordning for social sikring

Såfremt tysk lovgivning i medfør af forordningens artikel 13, stk. 2, litra a), artikel 14, stk. 1 og 2, eller artikel 14b, stk. 1, eller i medfør af en aftale indgået i henhold til forordningens artikel 17 finder anvendelse på en arbejdstager, der er beskæftiget af en virksomhed eller en arbejdsgiver, hvis hjemsted eller bopæl ikke er beliggende på Tysklands område, og arbejdstageren ikke har noget fast arbejdssted på tysk område, finder denne lovgivning anvendelse, som om arbejdstageren var beskæftiget på sit bopælssted på tysk område.

Hvis arbejdstageren ikke har bopæl på tysk område, finder den tyske lovgivning anvendelse, som om han var beskæftiget på et sted, for hvilket Allgemeine Ortskrankenkasse Bonn (den almindelige stedlige sygekasse for Bonn), er kompetent.«

10. Artikel 12a affattes således:

»Artikel 12a

Bestemmelser for de i forordningens artikel 14, stk. 2, litra b), artikel 14, stk. 3, artikel 14a, stk. 2-4, og artikel 14c, stk. 1, litra a), omhandlede personer, som normalt har lønnet og/eller selvstændig beskæftigelse på to eller flere medlemsstaters område

Ved anvendelsen af forordningens artikel 14, stk. 2, litra b), artikel 14, stk. 3, artikel 14a, stk. 2-4 og artikel 14c, stk. 1, litra a) gælder følgende regler:

1. a) En person, som normalt udfører sit arbejde på to eller flere medlemsstaters område eller i en virksomhed, som har sit hjemsted eller forretningssted på en medlemsstats område, og hvor to medlemsstaters fælles grænse går igennem virksomheden, eller som samtidig har lønnet beskæftigelse på en medlemsstats område og selvstændig beskæftigelse på en anden medlemsstats område, i henhold til bestemmelserne i denne artikel skal underrette den institution herom, der er udpeget af den kompetente myndighed i den medlemsstat, på hvis område han er bosat.

   b) Såfremt lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område den pågældende er bosat, ikke finder anvendelse på ham, skal den institution, der er udpeget af den kompetente myndighed i denne medlemsstat, underrette den institution herom, der er udpeget af den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvis lovgivning finder anvendelse.

2. a) Såfremt en person, som normalt har lønnet eller selvstændig beskæftigelse på to eller flere medlemsstaters område, og som udfører en del af sit arbejde i den medlemsstat, på hvis område han er bosat, i henhold til forordningens artikel 14, stk. 2, litra b), i), eller artikel 14a, stk. 2, er omfattet af lovgivningen i denne medlemsstat, udleverer den institution, der er udpeget af den kompetente myndighed i denne medlemsstat, den pågældende en attest, der bekræfter, at han er omfattet af denne medlemsstats lovgivning, og sender en kopi af denne attest til den institution, der er udpeget af den kompetente myndighed i enhver anden medlemsstat.

      i) på hvis område den pågældende person udfører en del af sit arbejde, og/eller

      ii) på hvis område en virksomhed eller en arbejdsgiver, hvortil han er knyttet, har sit hjemsted eller sit forretningssted, for så vidt det drejer sig om en arbejdstager.

   b) Sidstnævnte institution skal i fornødent omfang til den institution, der er udpeget af den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvis lovgivning finder anvendelse, fremsende de nødvendige oplysninger til fastsættelse af bidrag, som arbejdsgiveren eller arbejdsgiverne og/eller den pågældende er pligtig til at indbetale i henhold til denne lovgivning.

3. a) Såfremt en person, der har lønnet beskæftigelse på en medlemsstats område i en virksomhed, som har sit hjemsted eller forretningssted på en anden medlemsstats område, og hvor de to medlemsstaters fælles grænse går igennem virksomheden, eller som er selvstændig erhvervsdrivende i en sådan virksomhed, i henhold til forordningens artikel 14, stk. 3, eller artikel 14a, stk. 3, er omfattet af lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område den pågældende virksomhed har sit hjemsted eller forretningssted, udleverer den institution, der er udpeget af den kompetente myndighed i sidstnævnte medlemsstat, den pågældende en attest, der bekræfter, at han er omfattet af denne medlemsstats lovgivning, og sender en kopi af denne attest til den institution, der er udpeget af den kompetente myndighed i enhver anden medlemsstat:

      i) på hvis område, den pågældende har lønnet eller selvstændig beskæftigelse;

      ii) på hvis område, den pågældende er bosat.

   b) Stk. 2, litra b), ovenfor finder tilsvarende anvendelse.

4. a) Såfremt en arbejdstager, som ikke er bosat på en af de medlemsstaters områder, hvor han udfører sit arbejde, i henhold til forordningens artikel 14, stk. 2, litra b), ii), er omfattet af lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område den virksomhed eller arbejdsgiver, som beskæftiger ham, har sit hjemsted eller forretningssted, udleverer den institution, der er udpeget af den kompetente myndighed i sidstnævnte medlemsstat, arbejdstageren en attest, der bekræfter, at han er omfattet af denne medlemsstats lovgivning, og sender en kopi af denne attest til den institution, der er udpeget af den kompetente myndighed i enhver anden medlemsstat:

      i) på hvis område, arbejdstageren udfører en del af sit arbejde;

ii) på hvis område, arbejdstageren er bosat.

b) Stk. 2, litra b) ovenfor finder tilsvarende anvendelse.

5. a) Såfremt en person, der normalt har selvstændig beskæftigelse på to eller flere medlemsstaters område, men som ikke udøver virksomhed på den medlemsstats område, hvor han er bosat, i henhold til forordningers artikel 14a, stk. 2, er omfattet af lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område han har sin hovedbeskæftigelse, underretter den institution, der er udpeget af den kompetente myndighed i den medlemsstat, på hvis område han er bosat, de institutioner herom, der er udpeget af de kompetente myndigheder i de andre berørte medlemsstater.

b) De kompetente myndigheder i de berørte medlemsstater eller de institutioner, der er udpeget af disse kompetente myndigheder, fastsætter ved fælles aftale og under hensyn til bestemmelserne i litra d) og i forordningens artikel 14a, stk. 4, hvilken lovgivning der skal finde anvendelse på den pågældende, inden for en periode på højest seks måneder regnet fra det tidspunkt, hvor en af de berørte institutioner blev underrettet om den pågældendes situation.

c) Den institution, som administrerer den lovgivning, som skal finde anvendelse på den pågældende, skal udlevere den pågældende en attest, der bekræfter, at han er omfattet af denne lovgivning, og sende en kopi af denne attest til de andre berørte institutioner.

d) Ved bestemmelse af den pågældende persons hovedbeskæftigelse i henhold til forordningens artikel 14a, stk. 2, andet punktum, skal der først og fremmest tages hensyn til det sted, hvorfra den pågældende person udøver sin virksomhed. Såfremt dette ikke er muligt, skal der tages hensyn til kriterier såsom den sædvanlige karakter eller varigheden af virksomheden, antallet af udførte tjenesteydelser og indtægter i forbindelse med denne virksomhed.

e) De berørte institutioner udveksler alle oplysninger, der er påkrævet for fastsættelse af både den pågældendes hovedbeskæftigelse og de bidrag, der skal indbetales efter den lovgivning, som er blevet fastsat som værende gældende for ham.

6. a) Hvis denne institution, der er udpeget af den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvis lovgivning finder anvendelse i henhold til forordningens artikel 14a, stk. 2 eller 3 fastslår, at nævnte artikels stk. 4 finder anvendelse på den pågældende, skal denne institution, med forbehold af nærværende forordnings stk. 5 og navnlig stk. 5, litra b), underrette de kompetente myndigheder i de andre berørte medlemsstater eller de institutioner, der er udpeget af disse myndigheder, herom; den lovgivning, der skal finde anvendelse på den pågældende, fastsættes om fornødent efter fælles aftale.

b) De i stk. 2, litra b) omhandlede oplysninger sendes af de andre berørte institutioner til den institution, der er udpeget af den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvis lovgivning skal finde anvendelse.

7. a) Såfremt en person, som samtidig har lønnet beskæftigelse på en medlemsstats område og selvstændig beskæftigelse på en anden medlemsstats område, i henhold til forordningens artikel 14c, stk. 1, litra a), er omfattet af lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område han har lønnet beskæftigelse, udleverer den institution, der er udpeget af den kompetente myndighed i sidstnævnte medlemsstat, den pågældende en attest, der bekræfter, at han er omfattet af denne medlemsstats lovgivning, og sender en kopi af denne attest til den institution, der er udpeget af den kompetente myndighed i enhver anden medlemsstat:

i) på hvis område, den pågældende har selvstændig beskæftigelse;

ii) på hvis område, den pågældende er bosat.

b) Stk. 2, litra b) ovenfor finder tilsvarende anvendelse.

11. Artikel 13 affattes således:

»Artikel 13

Udøvelse af retten til at vælge for personale, der gør tjeneste ved diplomatiske missioner og konsulater

1. Den i forordningens artikel 16, stk. 2 fastsatte ret til at vælge skal udøves første gang inden tre måneder efter det tidspunkt, da arbejdstageren blev ansat ved den pågældende diplomatiske mission eller det pågældende konsulat eller trådte i privat tjeneste hos embedsmænd i denne

mission eller dette konsulat. Valget får virkning fra datoen for tiltrædelsen af den pågældende stilling.

Dersom arbejdstageren ved udgangen af et kalenderår pány gør brug af sin ret til at vælge, har valget virkning fra den første dag i det følgende kalenderår.

2. En arbejdstager, som gør brug af sin ret til at vælge, underretter den institution, der er udpeget af den kompetente myndighed i den medlemsstat, af hvis lovgivning han har valgt at være omfattet, og underretter samtidig sin arbejdsgiver. Den nævnte institution underretter om fornødent alle de øvrige institutioner i den samme medlemsstat i overensstemmelse med de af den kompetente myndighed i den pågældende medlemsstat udstedte forskrifter.

3. Den institution, der er udpeget af den kompetente myndighed i den medlemsstat, af hvis lovgivning arbejdstageren har valgt at være omfattet, skal forsyne ham med en attest, der bekræfter, at han er omfattet af denne medlemsstats lovgivning, så længe han er beskæftiget ved den pågældende diplomatiske mission eller det pågældende konsulat eller er i privat tjeneste hos embedsmænd ved denne mission eller dette konsulat.

4. Har arbejdstageren valgt at være omfattet af tysk lovgivning, finder denne lovgivnings bestemmelser anvendelse, som om arbejdstageren var beskæftiget på det sted, hvor den tyske regering har sit sæde. Den kompetente myndighed udpeger den kompetente institution for sygeforsikring.«

12. Artikel 15 affattes således:

»Artikel 15

1. I de i forordningens artikel 18, stk. 1, artikel 38, artikel 45, stk. 1-3, artikel 64 og artikel 67, stk. 1 og 2, omhandlede tilfælde sker sammenlægningen af perioder efter følgende regler:

a) Til forsikrings- eller bopælsperioder, der er tilbagelagt efter en medlemsstats lovgivning, lægges forsikrings- eller bopælsperioden tilbagelagt efter enhver anden medlemsstats lovgivning, for så vidt det er nødvendigt at medregne dem for at supplere de efter den førstnævnte medlemsstats lovgivning tilbagelagte forsikrings- eller bopælsperioder med henblik på erhvervelse, bevarelse eller generhvervelse af ret til ydelser, forudsat at disse forsikrings- eller bopælsperioder ikke helt eller delvis falder sammen. Hvor det drejer sig om ydelser ved invaliditet, alderdom eller dødsfald (pensioner), der skal fastsættes af to eller flere medlemsstaters institutioner efter bestemmelserne i forordningens artikel 46, stk. 2, foretager de enkelte berørte institutioner hver for sig denne sammenlægning ved medregning af samtlige forsikrings- eller bopælsperioder, der er tilbagelagt af arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende efter lovgivningen i samtlige de medlemsstater, af hvis lovgivning han har været omfattet, såfremt ikke andet følger af bestemmelserne i forordningens artikel 45, stk. 2 og 3, og artikel 46, stk. 2, litra c);

b) når en forsikrings- eller bopælsperiode, der er tilbagelagt efter en medlemsstats lovgivning om en tvungen forsikring, falder sammen med en forsikringsperiode, der er tilbagelagt efter en anden medlemsstats lovgivning om en frivillig eller frivillig fortsat forsikring, medregnes alene den periode, som er tilbagelagt efter den tvungne forsikring;

c) når en efter en medlemsstats lovgivning tilbagelagt forsikrings- eller bopælsperioder, der ikke er en ligestillet periode, falder sammen med en efter en anden medlemsstats lovgivning ligestillet periode, medregnes alene den periode, som ikke er en ligestillet periode;

d) enhver efter lovgivningen i to eller flere medlemsstater ligestillet periode skal alene medregnes af institutionen i den medlemsstat af hvis lovgivning den forsikrede senest har været tvungent forsikret forud for den nævnte periode; har den forsikrede ikke været tvungent forsikret efter lovgivningen i en medlemsstat forud for den nævnte periode, medregnes denne af institutionen i den medlemsstat, i hvilken han første gang efter den nævnte periode har været tvungent forsikret;

e) dersom det tidsrum, i hvilket visse forsikrings- eller bopælsperioder er tilbagelagt efter en medlemsstats lovgivning, ikke kan fastslås med bestemthed, antages det, at disse perioder ikke falder sammen med forsikrings- eller bopælsperioder, der er tilbagelagt efter en anden medlemsstats lovgivning, og de skal medregnes ved sammenlægning af perioder, for så vidt de kan komme i betragtning i dette øjemed;

f) dersom visse forsikrings- eller bopælsperioder efter en medlemsstats lovgivning kun medregnes, hvis de er tilbagelagt inden for en

bestemt tidsfrist, skal den institution, som anvender denne lovgivning:

i) kun medregne forsikrings- eller bopælsperioder tilbagelagt efter en anden medlemsstats lovgivning, hvis de er tilbagelagt inden for denne tidsfrist, eller

ii) forlænge denne tidsfrist med længden af de forsikrings- eller bopælsperioder, der efter en anden medlemsstats lovgivning helt eller delvis er tilbagelagt inden for den nævnte tidsfrist, når det drejer sig som forsikrings- eller bopælsperioder, der efter den anden medlemsstats lovgivning alene medfører suspension af den frist, inden for hvilken forsikrings- eller bopælsperioder skal være tilbagelagt.

2. Forsikrings- eller bopælsperioder, der er tilbagelagt i en medlemsstat efter en af forordningen ikke omfattet lovgivning, men som medregnes i henhold til en anden lovgivning i denne medlemsstat, som er omfattet af forordningen, anses for forsikrings- eller bopælsperioder, der skal medregnes med henblik på sammenlægning.

3. Hvor forsikringsperioder, der er tilbagelagt efter en medlemsstats lovgivning, udtrykkes i andre tidsenheder end dem, der anvendes i en anden medlemsstats lovgivning, sker den for sammenlægningen nødvendige omregning efter følgende regler:

a) Hvis det drejer sig om en arbejdstager, der har været omfattet af en ordning, der anvender en seks dages-uge, eller en selvstændig erhvervsdrivende:

i) er en dag lig med otte timer og omvendt;

ii) er seks dage lig med en uge og omvendt;

iii) er 26 dage lig med en måned og omvendt;

iv) er tre måneder eller 13 uger eller 78 dage lig med et kvartal og omvendt;

v) skal ved omregning af uger til måneder og omvendt uger og måneder omregnes til dage;

vi) kan anvendelsen af foranstående regler ikke medføre, at der for samtlige de i et kalenderår tilbagelagte forsikringsperioder medregnes et tidsrum, der i alt overstiger 312 dage eller 52 uger eller 12 måneder eller fire kvartaler;

b) hvis det drejer sig om en arbejdstager, der har været omfattet af en ordning, der anvender en fem dages-uge:

i) er en dag lig med ni timer og omvendt;

ii) er fem dage lig med en uge og omvendt;

iii) er 22 dage lig med en måned og omvendt;

iv) er tre måneder eller 13 uger eller 66 dage lig med et kvartal og omvendt;

v) skal ved omregning af uger til måneder og omvendt uger og måneder omregnes til dage;

vi) kan anvendelsen af foranstående regler ikke medføre, at der for samtlige de i et kalenderår tilbagelagte forsikringsperioder medregnes et tidsrum eller 12 måneder eller fire kvartaler.«

13. Artikel 16 affattes således:

»Gennemførelse af forordningens artikel 18

Artikel 16

Attestation af forsikringsperioder

1. Anvendelsen af bestemmelserne i forordningens artikel 18 er betinget af, at arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende for den kompetente institution fremlægger attest for de forsikringsperioder, der er tilbagelagt efter den lovgivning, hvoraf han tidligere senest har været omfattet.

2. Denne attest udstedes efter arbejdstagernes eller den selvstændige erhvervsdrivendes anmodning af institutionen eller institutionerne i den medlemsstat, af hvis lovgivning han tidligere senest har været omfattet. Dersom han ikke fremlægger den nævnte attest, retter den kompetente institution henvendelse til den eller de pågældende institutioner for at fremskaffe den.

3. Bestemmelserne i stk. 1 og 2 finder tilsvarende anvendelse, hvis det er nødvendigt at tage hensyn til forsikringsperioder, der tidligere er

tilbagelagt efter enhver anden medlemsstats lovgivning, for at de i den kompetente stats lovgivning foreskrevne betingelser kan opfyldes.«

14. Artikel 17 affattes således:

»Gennemførelse af forordningens artikel 19

Artikel 17

Naturalydelser i tilfælde af bopæl i en anden medlemsstat end den kompetente stat

1. For at opnå naturalydelser i medfør af forordningens artikel 19 skal arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende lade sig selv og sine familiemedlemmer registrere ved bopælsstedets institution og herved forevise dokumentation for, at han har ret til disse naturalydelser for sig selv og sine familiemedlemmer. Denne attest udstedes af den kompetente institution eventuelt på grundlag af de af arbejdsgiveren meddelte oplysninger. Dersom arbejdstageren, den selvstændige erhvervsdrivende, eller hans familiemedlemmer ikke foreviser den nævnte attest, retter bopælsstedets institution henvendelse til den kompetente institution for at fremskaffe den.

2. Denne attest er gældende, så længe bopælsstedets institution ikke har modtaget meddelelse om, at den ikke længere er gyldig. Når attesten er udstedt af en fransk institution, er den dog kun gyldig i et tidsrum af et år regnet fra datoen for dens udstedelse og skal fornys hvert år.

3. Såfremt den pågældende er sæsonarbejder, er den i stk. 1 nævnte attest gyldig, så længe sæsonarbejdet vedvarer, medmindre den kompetente institution i mellemtiden har underrettet bopælsstedets institution om, at den ikke længere er gyldig.

4. Bopælsstedets institution underretter den kompetente institution om enhver registrering, der har fundet sted i henhold til bestemmelserne i stk. 1.

5. Ved enhver begæring om naturalydelser skal den pågældende fremlægge de bevisligheder, der i medfør af lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område han er bosat, kræves for tilkendelse af naturalydelser.

6. I tilfælde af hospitalsindlæggelse underretter bopælsstedets institution den kompetente institution om indlæggelsesdatoen, den forventede varighed af hospitalsopholdet samt udskrivningsdatoen, senest tre dage efter at den er blevet bekendt hermed. En sådan underretning er dog ikke fornøden, hvis udgifterne ved naturalydelser refunderes bopælsstedets institution med et fikseret beløb.

7. Bopælsstedets institution underretter på forhånd den kompetente institution om enhver afgørelse vedrørende tilkendelse af naturalydelser, når de forventede eller faktiske omkostninger overstiger et fast beløb, som fastsættes og revideres med jævne mellemrum af Den administrative Kommission. Den kompetente institution har en frist på 15 dage regnet fra fremsendelsen af denne meddelelse til eventuelt at fremsætte en begrundet indsigelse; dersom bopælsstedets institution ikke har modtaget nogen indsigelse inden udløbet af denne frist, tilkender den naturalydelserne. I tilfælde, hvor det er tvingende nødvendigt at udrede naturalydelserne straks, underretter bopælsstedets institution øjeblikkeligt den kompetente institution herom. Underretning om en begrundet indsigelse er dog ikke fornøden, når udgifterne ved naturalydelser refunderes bopælsstedets institution med et fikseret beløb.

8. Arbejdstageren, den selvstændige erhvervsdrivende eller hans familiemedlemmer er forpligtet til at underrette bopælsstedets institution om enhver forandring i deres forhold, der kan berøre deres ret til naturalydelser, navnlig om ethvert arbejdsophør eller overgang til anden lønnet eller selvstændig beskæftigelse for den pågældendes vedkommende eller om enhver forandring af bopæls- eller opholdssted, for så vidt angår arbejdstageren, den selvstændige erhvervsdrivende eller et af hans familiemedlemmer. Den kompetente institution underretter ligeledes bopælsstedets institution om ophør af arbejdstagerens eller den selvstændige erhvervsdrivendes tilknytning til forsikringen eller om bortfald af hans ret til naturalydelser. Bopælsstedets institution kan når som helst afkræve den kompetente institution oplysning om arbejdstagerens eller den selvstændige erhvervsdrivendes tilknytning til forsikringen eller hans ret til naturalydelser.

9. To eller flere medlemsstater eller deres kompetente myndigheder kan efter indhentet udtalelse fra Den administrative Kommission aftale andre gennemførelsesregler.«

15. Artikel 18 affattes således:

»Artikel 18

Kontantydelser i tilfælde af bopæl i en anden medlemsstat end den kompetente stat

1. For at opnå kontantydelser i medfør af forordningens artikel 19, stk. 1, litra b), skal

arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende inden tre dage efter uarbejdsdygtighedens indtræden rette henvendelse til bopælsstedets institution og herved fremlægge en meddelelse om arbejdsophør eller — dersom dette er foreskrevet i den lovgivning, som gælder for den kompetente institution eller bopælsstedets institution — en erklæring om uarbejdsdygtighed udstedt af den behandlende læge.

2. Hvor de behandlende læger i bopælslandet ikke udsteder erklæringer om uarbejdsdygtighed, retter den pågældende direkte henvendelse til bopælsstedets institution inden for den frist, der er foreskrevet i den lovgivning, der gælder for dem.

Denne institution foranlediger straks den pågældende undersøgt af en læge til konstatering af hans uarbejdsdygtighed, hvorefter den i stk. 1 omhandlede erklæring udstedes. Denne erklæring, som skal angive den forventede varighed af uarbejdsdygtigheden, sendes straks til den kompetente institution.

3. I de tilfælde, hvor stk. 2 ikke finder anvendelse, skal bopælsstedets institution snarest muligt, og i hvert fald inden tre dage efter at arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende har rettet henvendelse til den, lade foretage en lægelig kontrolundersøgelse af den pågældende, som om det drejede sig om en af dens egne forsikrede. Den erklæring, der udstedes af den kontrollerende læge, og som navnlig skal angive den forventede varighed af uarbejdsdygtigheden, sendes af bopælsstedets institution til den kompetente institution inden tre dage efter datoen for kontrolundersøgelsen.

4. Bopælsstedets institution skal senere, om fornødent, underkaste arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende en administrativ eller lægelig kontrol, som om det drejede sig om en af dens egne forsikrede. Så snart den konstaterer, at arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende pånу er arbejdsdygtig, underretter den straks den pågældende samt den kompetente institution herom med angivelse af datoen for ophøret af uarbejdsdygtigheden. Meddelelsen til den pågældende anses for en afgørelse truffet på den kompetente institutions vegne, jfr. dog bestemmelserne i stk. 6.

5. Den kompetente institution bevarer under alle omstændigheder retten til at lade den pågældende undersøge af en af den selv udpeget læge.

6. Beslutter den kompetente institution at afslå udbetaling af kontantydelser, fordi arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende ikke har opfyldt de i bopælsstedets lovgivning foreskrevne formaliteter, eller konstaterer den, at den pågældende pånу er arbejdsdygtig, underretter den ham om sin afgørelse og sender samtidig en genpart heraf til bopælsstedets institution.

7. Når arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende genoptager sit arbejde, underretter han den kompetente institution herom, hvis dette er foreskrevet i den lovgivning, som gælder for denne institution.

8. Den kompetente institution udbetaler kontantydelserne på enhver egnet måde, fortrinsvis ved international postanvisning, og underretter bopælsstedets institution og arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende herom. Dersom kontantydelserne udbetales af bopælsstedets institution for den kompetente institutions regning, underretter den sidstnævnte institution den pågældende om hans rettigheder, samtidig med at den underretter bopælsstedets institution om størrelsen af kontantydelserne, tidspunkterne for deres udbetaling, samt for hvor lang tid de højst kan ydes, i overensstemmelse med reglerne i den kompetente stats lovgivning.

9. To eller flere medlemsstater eller deres kompetente myndigheder kan efter indhentet udtalelse fra Den administrative Kommission aftale andre gennemførelsesregler.«

16. Artikel 20 affattes således:

»Gennemførelse af forordningens artikel 22

Artikel 20

Naturalydelser i tilfælde af ophold i en anden medlemsstat end den kompetente stat — Særtilfælde vedrørende arbejdstagere beskæftiget ved international transport samt deres familiemedlemmer

1. For at opnå naturalydelser — for sig selv eller for de familiemedlemmer, der ledsager ham — skal den i forordningens artikel 14, stk. 2, litra a), omhandlede arbejdstager, der er beskæftiget ved international transport, og som under udøvelsen af sit arbejde befinder sig i en anden medlemsstat end den kompetente stat, snarest muligt for opholdsstedets institution fremlægge en særlig attest, der er udstedt af arbejdsgiveren eller dennes stedfortræder i samme kalendermåned eller inden for de to forudgående kalendermåneder. Denne attest skal især angive, hvornår arbejdstageren har tiltrådt sin beskæftigelse hos den nævnte arbejdsgiver, samt den kompetente institutions benævnelse og adresse; dersom den kompetente institution ikke efter den kompetente stats lovgivning forudsættes at være

arbejdsgiveren bekendt, skal arbejdstageren dog skriftligt angive denne institutions benævnelse og adresse ved sin indgivelse af begæring til opholdsstedets institution. Når arbejdstageren har fremlagt denne attest, formodes han at opfylde betingelserne for ret til naturalydelser. Dersom det ikke er muligt for arbejdstageren at henvende sig til opholdsstedets institution før lægebehandlingen, har han alligevel ret til denne behandling ved fremlæggelse af den nævnte attest, som om han var forsikret i denne institution.

2. Opholdsstedets institution retter inden tre dage henvendelse til den kompetente institution for at få oplyst, om den pågældende opfylder betingelserne for ret til naturalydelser. Den er forpligtet til at udrede naturalydelserne, indtil den modtager svar fra den kompetente institution, og højst for et tidsrum af 30 dage.

3. Den kompetente institution skal svare opholdsstedets institution inden 10 dage efter modtagelsen af dens forespørgsel. Dersom svaret er bekræftende, angiver den kompetente institution i givet fald for hvor lang tid naturalydelserne højst kan tilkendes efter den for denne institution gældende lovgivning, og opholdsstedets institution udreder fortsat de nævnte ydelser.

4. I stedet for den i stk. 1 omhandlede attest kan de i den nævnte bestemmelse omhandlede arbejdstagere for opholdsstedets institution fremlægge attest for, at betingelserne for ret til naturalydelser er opfyldt. Denne attest, der udstedes af den kompetente institution, skal i givet fald navnlig angive, for hvor lang tid naturalydelserne højst kan tilkendes efter den kompetente stats lovgivning. I dette tilfælde finder bestemmelserne i stk. 1-3 ikke anvendelse.

5. Bestemmelserne i gennemførelsesforordningens artikel 17, stk. 6, 7 og 9 finder tilsvarende anvendelse.

6. De naturalydelser, der udredes på grundlag af den i stk. 1 nævnte formodning, er genstand for refusion i henhold til forordningens artikel 36, stk. 1.«

17. Artikel 21 affattes således:

»Artikel 21

Naturalydelser ved ophold i en anden medlemsstat end den kompetente stat — Andre arbejdstagere end de i gennemførelsesforordningens artikel 20 omhandlede eller selvstændige erhvervsdrivende

1. For at opnå naturalydelser i medfør af forordningens artikel 22, stk. 1, litra a), i) — bortset fra det i gennemførelsesforordningens artikel 20 omhandlede tilfælde — skal arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende for opholdsstedets institution fremlægge attest om, at han har ret til naturalydelser. Denne attest, der udstedes af den kompetente institution efter den pågældendes anmodning, om muligt før han forlader den medlemsstat, hvor han er bosat, skal i givet fald navnlig angive, for hvor lang tid naturalydelserne højst kan tilkendes efter den kompetente stats lovgivning. Fremlægger den pågældende ikke denne attest, retter opholdsstedets institution henvendelse til den kompetente institution for at fremskaffe den.

2. Bestemmelserne i gennemførelsesforordningens artikel 17, stk. 6, 7 og 9, finder tilsvarende anvendelse.«

18. Artikel 22 affattes således:

»Artikel 22

Naturalydelser til arbejdstagere eller selvstændige erhvervsdrivende, som flytter eller som vender tilbage til bopælslandet, samt til arbejdstagere eller selvstændige erhvervsdrivende, der har fået tilladelse til at rejse til en anden medlemsstat med henblik på behandling

1. For at opnå naturalydelser i medfør af forordningens artikel 22, stk. 1, litra b), i), skal arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende for bopælsstedets institution fremlægge attest om, at han fortsat har ret til disse ydelser. Denne attest, der udstedes af den kompetente institution, skal i givet fald navnlig angive, for hvor lang tid naturalydelserne endnu kan udredes i henhold til den kompetente stats lovgivning. Attesten kan også udstedes efter arbejdstagerens eller den selvstændige erhvervsdrivendes afrejse og efter dennes anmodning, dersom den på grund af force majeure ikke har kunnet udfærdiges tidligere.

2. Bestemmelserne i gennemførelsesforordningens artikel 17, stk. 6, 7 og 9, finder tilsvarende anvendelse.

3. Bestemmelserne i denne artikel finder tilsvarende anvendelse på udredelse af naturalydelser i det i forordningens artikel 22, stk. 1, litra c), i), omhandlede tilfælde.«

19. Artikel 24 affattes således:

»Artikel 24

Kontantydelser til arbejdstagere eller selvstændige erhvervsdrivende ved ophold i en anden medlemsstat end den kompetente stat

For opnåelse af kontantydelser i medfør af forordningens artikel 22, stk. 1, litra a), ii) finder

bestemmelserne i gennemførelsesforordningens artikel 18 tilsvarende anvendelse. En arbejdstager eller en selvstændig erhvervsdrivende, der opholder sig på en medlemsstats område uden at være erhvervsmæssigt beskæftiget der, er dog ikke forpligtet til at fremlægge den i gennemførelsesforordningens artikel 18, stk. 1, omhandlede meddelelse om arbejdsophør; dette berører ikke forpligtelsen til at fremlægge en erklæring om uarbejdsdygtighed.«

20. Artikel 25 affattes således:

»Gennemførelse af forordningens artikel 23, stk. 3

Artikel 25

Attestation vedrørende familiemedlemmer, der skal tages i betragtning ved beregning af kontantydelser

1. Anvendelsen af bestemmelserne i forordningens artikel 23, stk. 3, er betinget af, at arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende for den kompetente institution fremlægger attest vedrørende de af hans familiemedlemmer, der er bosat i en anden medlemsstat end den, hvor den nævnte institution er beliggende.

2. Denne attest udstedes af institutionen på familiemedlemmernes bopælssted.

Den er gyldig i 12 måneder regnet fra datoen for dens udstedelse. Den kan fornyes; i så fald gælder den fra datoen for dens fornyelse.

Den pågældende skal straks underrette den kompetente institution om ethvert forhold, der nødvendiggør en ændring af den nævnte attest. En sådan ændring får virkning fra den dato, da dette forhold er opstået.

3. I stedet for den i stk. 1 foreskrevne attest kan den kompetente institution afkræve den pågældende dokumenter, der indeholder personlige oplysninger af nyere dato om de af hans familiemedlemmer, der er bosat i en anden medlemsstat end den, hvor den nævnte institution er beliggende.«

21. Efter artikel 32 indsættes følgende nye artikel:

»Gennemførelse af forordningens artikel 35, stk. 2

Artikel 32a

Særordninger for visse selvstændige erhvervsdrivende

Bilag 11 angiver den eller de ordninger, som omhandles i forordningens artikel 35, stk. 2.«

22. Artikel 33 affattes således:

»Gennemførelse af forordningens artikel 35, stk. 4

Artikel 33

Medregning af den periode, hvori der allerede er udredet ydelser af en anden medlemsstats institution

Ved anvendelsen af bestemmelserne i forordningens artikel 35, stk. 4, kan den institution i en medlemsstat, som skal udrede ydelserne, afkræve en anden medlemsstats institution oplysninger om, i hvilken periode den sidstnævnte institution allerede har udredet ydelser for det samme sygdoms- eller moderskabstilfælde.«

23. Artikel 34 affattes således:

»Refusion fra den kompetente institution i en medlemsstat af udgifter, der er udlagt under ophold i en anden medlemsstat

Artikel 34

1. Dersom de i gennemførelsesforordningens artikel 20, stk. 1 og 4, samt artikel 21, 23 og 31 foreskrevne formaliteter ikke har kunnet opfyldes under ophold i en anden medlemsstat end den kompetente stat, refunderes de udlagte beløb efter arbejdstagerens eller den selvstændige erhvervsdrivendes anmodning af den kompetente institution efter de satser, der anvendes af opholdsstedets institution.

2. Opholdsstedets institution skal efter anmodning underrette den kompetente institution om disse satser.

Dersom opholdsstedets institution og den kompetente institution er omfattet af en overenskomst, der enten foreskriver afkald på enhver refusion eller refusion med et fikseret beløb af ydelser udredet i medfør af forordningens artikel 22, stk. 1, litra a), i), og artikel 31, er opholdsstedets institution endvidere forpligtet til at overføre det beløb, som i medfør af stk. 1 skal refunderes den pågældende, til den kompetente institution.

3. Hvor det drejer sig om større udgifter, kan den kompetente institution yde den pågældende et passende forskud, når han til nævnte institution har indgivet begæring om refusion.«

24. Artikel 35 affattes således:

»**Indgivelse og behandling af begæring om ydelser**

Artikel 35

Begæring om ydelser ved invaliditet i tilfælde, hvor arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende udelukkende har været omfattet af de i bilag IV til forordningen anførte lovgivninger, samt i det i forordningens artikel 40, stk. 2, omhandlede tilfælde

1. For at opnå ydelser i medfør af forordningens artikler 37-39 samt i de i forordningens artikel 40, stk. 2, artikel 41, stk. 1, og artikel 42, stk. 2, omhandlede tilfælde skal arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende indgive begæring enten til institutionen i den medlemsstat, af hvis lovgivning han var omfattet, da uarbejdsdygtigheden med efterfølgende invaliditet eller en forværring af denne invaliditet indtrådte, eller til bopælsstedets institution, som da sender begæringen til den førstnævnte institution med angivelse af datoen for dens indgivelse; denne dato anses for datoen for begæringens indgivelse til den førstnævnte institution. Har der været tilkendt kontantydelser efter reglerne om sygeforsikring, skal den dag, da udbetalingen af disse kontantydelser ophører, i givet fald anses for datoen for indgivelse af begæring om pension.

2. I det i forordningens artikel 41, stk. 1, litra b), omhandlede tilfælde underretter den institution, som arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende senest har været tilsluttet, den institution, som det oprindeligt påhvilede at udrede ydelserne, om størrelsen af de ydelser, der skal udredes efter den lovgivning, som gælder for institutionen, samt om, fra hvilket tidspunkt ydelserne skal udredes. Fra dette tidspunkt bortfalder de ydelser, der blev udredet før forværringen indtrådte, eller de nedsættes indtil det i forordningens artikel 41, stk. 1, litra c), omhandlede tillæg.

3. I det i forordningens artikel 41, stk. 1, litra d), omhandlede tilfælde finder bestemmelserne i stk. 2 ikke anvendelse. I dette tilfælde retter den institution, som arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende senest har været tilsluttet, henvendelse til den nederlandske institution for at få oplyst størrelsen af det beløb, som skal udbetales af denne institution.«

25. Artikel 36 affattes således:

»*Artikel 36*

Begæringer om ydelser ved alderdom til efterladte (med undtagelse af ydelser til børn, der har mistet begge forældre eller en af dem) samt ydelser ved invaliditet i tilfælde, der ikke er omfattet af gennemførelsesforordningens artikel 35

1. For at opnå ydelser i medfør af forordningens artikel 40 til 51 bortset fra de i gennemførelsesforordningens artikel 35 omhandlede tilfælde, skal ansøgeren indgive begæring til bopælsstedets institution efter reglerne i den lovgivning, som gælder for denne institution. Dersom arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende ikke har været omfattet af denne lovgivning, sender bopælsstedets institution begæringen til institutionen i den medlemsstat, af hvis lovgivning den pågældende senest har været omfattet, med angivelse af datoen for begæringens indgivelse. Denne dato anses for datoen for begæringens indgivelse til den sidstnævnte institution.

2. Er ansøgeren bosat i en medlemsstat, af hvis lovgivning arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende ikke har været omfattet, kan den pågældende indgive begæringen til institutionen i den medlemsstat, af hvis lovgivning arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende senest har været omfattet.

3. Er ansøgeren bosat i en ikke-medlemsstat, skal han indgive sin begæring til den kompetente institution i den af medlemsstaterne, af hvis lovgivning han senest har været omfattet.

Dersom ansøgeren indgiver sin begæring til institutionen i den medlemsstat, hvor han er statsborger, sender denne institution begæringen til den kompetente institution.

4. En begæring om ydelser, der indgives til en medlemsstats institution, medfører automatisk samtidig fastsættelse af ydelser efter lovgivningen i samtlige de medlemsstater, hvis betingelser ansøgeren opfylder, medmindre han i medfør af forordningens artikel 44, stk. 2, fremsætter ønske om, at fastsættelsen af de ydelser ved alderdom, der måtte være erhvervet ret til i medfør af lovgivningen i en eller flere medlemsstater, udsættes.«

26. Artikel 37 affattes således:

»*Artikel 37*

Bevisligheder og oplysninger, der skal vedlægges de i gennemførelsesforordningens artikel 36 omhandlede begæringer om ydelser

For indgivelse af de i gennemførelsesforordningens artikel 36 omhandlede begæringer gælder følgende regler:

a) begæringen skal ledsages af de fornødne bevisligheder og skal udfærdiges på den blanket, der er foreskrevet i lovgivningen

i) i den medlemsstat, på hvis område ansøgeren er bosat, i det i artikel 36, stk. 1, omhandlede tilfælde,

ii) i den medlemsstat, af hvis lovgivning arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende senest har været omfattet, i de i artikel 36, stk. 2 og 3, omhandlede tilfælde;

b) rigtigheden af de af ansøgeren meddelte oplysninger skal godtgøres ved officielle dokumenter, der vedlægges begæringen, eller bekræftes af de kompetente organer i den medlemsstat, på hvis område han er bosat;

c) ansøgeren skal såvidt muligt anføre den eller de institutioner for forsikring i tilfælde af invaliditet, alderdom eller dødsfald (pensioner) i de enkelte medlemsstater, som arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende har været tilsluttet, eller, hvis det drejer sig om en arbejdstager, de arbejdsgivere, hos hvem han har været beskæftiget på de enkelte medlemsstaters område, under vedlæggelse af de arbejdsattester, som han måtte være i besiddelse af;

d) dersom ansøgeren i medfør af forordningens artikel 44, stk. 2, fremsætter ønske om, at fastsættelsen af de alderspensioner, der måtte være erhvervet efter lovgivningen i en eller flere medlemsstater, udsættes, skal han anføre, efter hvilken stats lovgivning han begærer ydelserne.«

27. Artikel 38, stk. 2 affattes således:

»2. Dersom det efter den lovgivning, som gælder for den pågældende institution, i det i stk. 1 omhandlede tilfælde kræves, at familiemedlemmerne bor hos pensions- eller rentemodtageren, skal den omstændighed, at disse familiemedlemmer, når de ikke opfylder nævnte betingelse, dog i overvejende grad forsørges af ansøgeren, godtgøres ved bevisligheder, hvoraf det fremgår, at ansøgeren regelmæssigt sender dem en del af sin indtjening.«

28. Artikel 39 affattes således:

»Artikel 39

Behandling af begæringer om ydelser ved invaliditet i tilfælde, hvor arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende udelukkende har været omfattet af de i bilag IV til forordningen anførte lovgivninger

1. Dersom arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende har indgivet begæring om ydelser ved invaliditet, og institutionen har konstateret, at bestemmelserne i forordningens artikel 37, stk. 1, skal anvendes, retter den, om fornødent, henvendele til den institution, som den pågældende senest har været tilsluttet, for at fremskaffe attest om de forsikringsperioder, han har tilbagelagt efter den lovgivning, som gælder for sidstnævnte institution.

2. Bestemmelserne i stk. 1 finder tilsvarende anvendelse, dersom det er nødvendigt at medregne forsikringsperioder, der tidligere er tilbagelagt efter lovgivningen i enhver anden medlemsstat, for at de i den kompetente stats lovgivning foreskrevne betingelser kan opfyldes.

3. I det i forordningens artikel 39, stk. 3, omhandlede tilfælde sender den institution, som har behandlet arbejdstagerens eller den selvstændige erhvervsdrivendes begæring, denne til den institution, som den pågældende senest har været tilsluttet.

4. Gennemførelsesforordningens artikel 41-50 finder ikke anvendelse ved behandlingen af de i denne artikel omhandlede begæringer.«

29. Artikel 42 affattes således:

»Artikel 42

Blanketter, der skal benyttes til behandling af begæringer om ydelser

1. Ved behandling af begæringer om ydelser skal den behandlende institution anvende en blanket, der specielt indeholder en opgørelse og oversigt over de forsikrings- eller bopælsperioder, som arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende har tilbagelagt efter lovgivningen i samtlige berørte medlemsstater.

2. Oversendelse af disse blanketter til enhver anden medlemsstats institution træder i stedet for oversendelse af bevisligheder.«

30. Artikel 43 affattes således:

»Artikel 43

Den fremgangsmåde, der skal følges af de berørte institutioner ved begæringens behandling

1. Den behandlende institution anfører på den i gennemførelsesforordningens artikel 42, stk. 1, foreskrevne blanket de forsikrings- eller bopælsperioder, der er tilbagelagt efter den lovgivning, som gælder for institutionen, og fremsender et

eksemplar af blanketten til enhver medlemsstats institution for ydelser ved invaliditet, alderdom og dødsfald (pensioner), som arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende har været tilsluttet, i givet fald bilagt de af ansøgeren fremlagte arbejdsattester.

2. Dersom kun en yderligere institution er berørt, supplerer denne institution den omhandlede blanket med angivelse af:

a) de forsikrings-eller bopælsperioder tilbagelagt efter den lovgivning, som gælder for institutionen;

b) størrelsen af den ydelse, som ansøgeren ville kunne gøre krav på alene på grundlag af disse forsikrings- eller bopælsperioder;

c) ydelsernes teoretiske og faktiske beløb beregnet efter bestemmelserne i forordningens artikel 46, stk. 2.

Den således supplerede blanket tilbagesendes til den behandlende institution.

Dersom der er erhvervet ret til ydelser alene på grundlag af de forsikrings- eller bopælsperioder tilbagelagt efter den lovgivning, der gælder for institutionen i den anden medlemsstat, og dersom størrelsen af den ydelse, der svarer til disse perioder, kan fastsættes straks, medens de under litra c) omhandlede beregninger kræver betydeligt længere tid, tilbagesendes blanketten til den behandlende institution med de i litra a) og b) omhandlede oplysninger; de i litra c) omhandlede oplysninger fremsendes snarest muligt til den behandlende institution.

3. Såfremt to eller flere andre institutioner er berørt, skal hver af institutionerne supplere den nævnte blanket med angivelse af de forsikrings- eller bopælsperioder, der er tilbagelagt efter den lovgivning, der gælder for den pågældende institution, og tilbagesende den til den behandlende institution.

Dersom der er erhvervet ret til ydelser alene på grundlag af de forsikrings- eller bopælsperioder tilbagelagt efter den lovgivning, der gælder for en eller flere af disse institutioner, og dersom størrelsen af den ydelse, der svarer til disse perioder, kan fastsættes straks, underrettes den behandlende institution om dette beløb samtidig med underretning om forsikrings- eller bopælsperioderne; kræver fastsættelsen af det nævnte beløb en vis tid, underrettes den behandlende institution om beløbet, så snart det er fastsat.

Efter modtagelsen af samtlige blanketter med oplysning om forsikrings- eller bopælsperioderne og i givet fald om det eller de beløb, der skal udbetales efter lovgivningen i en eller flere af de berørte medlemsstater, sender den behandlende institution et eksemplar af de således udfyldte blanketter til hver af de berørte institutioner, som deri anfører ydelsernes teoretiske og faktiske beløb, beregnet efter bestemmelserne i forordningens artikel 46, stk. 2, og tilbagesender blanketten til den behandlende institution.

4. Så snart den behandlende institution efter modtagelsen af de i stk. 2 eller 3 omhandlede oplysninger har konstateret, at bestemmelserne i forordningens artikel 40, stk. 2, eller artikel 48, stk. 2 eller 3, skal anvendes, underretter den de øvrige berørte institutioner herom.

5. I det i gennemførelsesforordningens artikel 37, litra d), omhandlede tilfælde angiver institutionerne i de medlemsstater, af hvis lovgivning ansøgeren har været omfattet, men som han har anmodet om at udsætte fastsættelsen af ydelserne, på den i gennemførelsesforordningens artikel 42, stk. 1, foreskrevne blanket kun de forsikrings- eller bopælsperioder, der er tilbagelagt af ansøgeren efter den lovgivning, der gælder for dem.«

31. Artikel 44, affattes således:

»Artikel 44

Den institution, der er beføjet til at træffe afgørelse om invaliditetsgraden

1. Alene den behandlende institution er beføjet til at træffe den i forordningens artikel 40, stk. 4, omhandlede afgørelse med hensyn til ansøgerens invaliditet, jf. dog bestemmelserne i stk. 2 og 3. Den træffer denne afgørelse, så snart den er i stand til at fastslå, om de betingelser for ret til ydelser, der er fastsat i den lovgivning, som gælder for den, er opfyldt, i givet fald under iagttagelse af bestemmelserne i forordningens artikel 45. Den underretter straks de øvrige berørte institutioner om denne afgørelse.

2. Dersom de betingelser for erhvervelse af ret til ydelser — bortset fra betingelsen vedrørende invaliditet — der er fastsat i den lovgivning, som gælder for den behandlende institution, ikke er opfyldt under iagttagelse af bestemmelserne i forordningens artikel 45, underretter den straks den institution, der er kompetent vedrørende invaliditet i den af de øvrige berørte medlemsstater, af hvis lovgivning arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende senest har været omfattet. Den sidstnævnte institution er beføjet til

at træffe afgørelse om ansøgerens invaliditet, såfremt de betingelser for ret til ydelser, der er fastsat i den lovgivning, som gælder for den, er opfyldt; den underretter straks de øvrige berørte institutioner om denne afgørelse.

3. I givet fald kan det under de samme betingelser være nødvendigt at gå tilbage til den institution, der er kompetent vedrørende invaliditet i den medlemsstat, af hvis lovgivning arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende først har været omfattet.«

32. Artikel 50, stk. 1, affattes således:

»1. a) i) Når en arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, der er statsborger i en medlemsstat, bliver omfattet af en anden medlemsstats lovgivning, skal den institution, der er kompetent med hensyn til pensioner i den sidstnævnte stat på det tidspunkt, da arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende bliver registreret, til det organ, der er udpeget af den kompetente myndighed i den samme medlemsstat ved anvendelse af ethvert til institutionens rådighed stående middel sende alle den pågældendes personlige data samt den nævnte kompetente institutions benævnelse og den pågældendes forsikringsnummer i institutionen.

ii) Endvidere sender den under nr. i), nævnte kompetente institution så vidt muligt alle andre oplysninger, som er egnet til at lette og fremskynde den senere fastsættelse af pensionerne, til det organ, der er udpeget i overensstemmelse med bestemmelserne i nr. i).

iii) Disse oplysninger sendes til det organ, der er udpeget af den kompetente myndighed i den pågældende medlemsstat, efter de af Den administrative Kommission fastsatte retningslinjer.

iv) Ved anvendelsen af bestemmelserne i nr. i), ii) og iii) anses statsløse og flygtninge for at være statsborgere i den medlemsstat, af hvis lovgivning de først har været omfattet.

b) Efter anmodning af den pågældende eller af den institution, som han på det pågældende tidspunkt er tilsluttet, foretager de berørte institutioner en opgørelse over hans forsikringsforhold, senest 1 år før det tidspunkt, da han opnår alderen for ret til pension.«

33. Artikel 51 affattes således:

»Administrativ og lægelig kontrol

Artikel 51

1. Når en person, der modtager ydelser, navnlig:

a) ydelser ved invalitet,

b) ydelser ved alderdom, der tilkendes på grund af uarbejdsdygtighed,

c) ydelser ved alderdom, der tilkendes ældre arbejdsløse,

d) ydelser ved alderdom, der tilkendes ved opgivelse af erhvervsmæssig virksomhed,

e) ydelser til efterladte, der tilkendes på grund af invaliditet eller uarbejdsdygtighed,

f) ydelser, der tilkendes under forudsætning af, at modtagerens midler ikke overstiger en bestemt grænse,

opholder sig eller er bosat i en anden medlemsstat end den, hvor den forpligtede institution er beliggende, foretages den administrative og lægelige kontrol efter denne institutions anmodning af institutionen på modtagerens opholds- eller bopælssted efter reglerne i den lovgivning, som gælder for den sidstnævnte institution. Den forpligtede institution bevarer dog retten til at lade modtageren undersøge af en af den selv udpeget læge.

2. Dersom det konstateres, at modtageren af ydelser efter stk. 1 har beskæftigelse, udøver selvstændig virksomhed eller er i besiddelse af midler, der overstiger den foreskrevne grænse, samtidig med at han modtager disse ydelser, skal opholds- eller bopælsstedets institution indberette dette til den forpligtede institution, som har anmodet om, at der foretages kontrol. Denne indberetning skal især angive arten af beskæftigelsen eller den selvstændige virksomhed, indtjeningens størrelse eller størrelsen af de midler, som den pågældende har haft rådighed over i det senest forløbne kvartal, endvidere den normale indtjening for en arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende på samme egn og samme niveau inden for det fag, hvori den pågældende var beskæftiget, før han blev uarbejdsdygtig, i løbet af en periode, der skal fastsættes af den forpligtede institution, samt eventuelt en erklæring afgivet af en lægelig sagkyndig om den pågældendes helbredstilstand.«

34. Artikel 60 affattes således:

»Gennemførelse af forordningens artikler 52 og 53

Artikel 60

Naturalydelser i tilfælde af bopæl i en anden medlemsstat end den kompetente stat

1. For at opnå naturalydelser i medfør af forordningens artikel 52, litra a), skal arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende for bopælsstedets institution fremlægge attest om, at han har ret til disse naturalydelser. Denne attest udstedes af den kompetente institution, eventuelt på grundlag af oplysninger fra arbejdsgiveren. Dersom lovgivningen i den kompetente stat kræver det, skal arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende endvidere for bopælsstedets institution fremlægge et bevis fra den kompetente institution for modtagelse af anmeldelsen af ulykkestilfældet eller erhvervssygdommen. Fremlægger han ikke disse bevisligheder, retter bopælsstedets institution henvendelse til den kompetente institution for at fremskaffe dem, og i mellemtiden tilkender den ham naturalydelser som sygeforsikringsydelser, for så vidt han opfylder de nødvendige betingelser for ret til sådanne ydelser.

2. Denne attest bevarer sin gyldighed, så længe bopælsstedets institution ikke har modtaget meddelelse om, at den ikke længere er gyldig. Når den nævnte attest er udstedt af en fransk institution, er den dog kun gyldig i et tidsrum af et år regnet fra datoen for dens udstedelse og skal fornyes hvert år.

3. Dersom den pågældende er sæsonarbejder, er den i stk. 1 omhandlede attest gyldig, så længe sæsonarbejdet vedvarer, medmindre den kompetente institution i mellemtiden har meddelt bopælsstedets institution, at den ikke længere er gyldig.

4. Ved enhver begæring om naturalydelser skal arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende fremlægge de bevisligheder, der kræves for tilkendelse af naturalydelser efter lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område han er bosat.

5. I tilfælde af hospitalsindlæggelse underretter bopælsstedets institution — inden tre dage efter at den er bekendt hermed — den kompetente institution om datoen for hospitalsindlæggelsen, hospitalopholdets forventede varighed samt udskrivningsdatoen.

6. Bopælsstedets institution underretter på forhånd den kompetente institution om enhver afgørelse vedrørende tilkendelse af de naturalydelser, når de forventede eller faktiske omkostninger overstiger et fast beløb, som fastsættes og revideres med jævne mellemrum af Den administrative Kommission.

Den kompetente institution kan, inden 15 dage efter afsendelsen af denne meddelelse, fremsende en begrundet indsigelse; har bopælsstedets institution ikke modtaget nogen indsigelse ved udløbet af denne frist, tilkender den naturalydelserne. Dersom det er tvingende nødvendigt at udrede sådanne naturalydelser straks, underretter bopælsstedets institution øjeblikkeligt den kompetente institution herom.

7. Arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende har pligt til at underrette bopælsstedets institution om enhver forandring i sine forhold, der må antages at berøre hans ret til naturalydelser, navnlig om ethvert arbejdsophør eller overgang til ny beskæftigelse eller selvstændig virksomhed eller enhver forandring af bopæls- eller opholdssted. Den kompetente institution underretter ligeledes bopælsstedets institution, dersom den pågældende ikke længere er forsikret eller hans ret til naturalydelser er bortfaldet. Bopælsstedets institution kan når som helst afkræve den kompetente institution alle oplysninger vedrørende den pågældendes forsikringsforhold eller ret til naturalydelser.

8. Hvor det drejer sig om grænsearbejdere, kan lægemidler, bandager, briller, mindre proteser samt laboratorieundersøgelser kun udleveres eller foretages i den medlemsstat, hvor de er ordineret efter bestemmelserne i denne medlemsstats lovgivning.

9. To eller flere medlemsstater eller deres kompetente myndigheder kan efter udtalelse fra Den administrative Kommission aftale andre gennemførelsesregler.«

35. Artikel 61 affattes således:

»Artikel 61

Kontantydelser, bortset fra renter, i tilfælde af bopæl i en anden medlemsstat end den kompetente stat

1. For at opnå kontantydelser (bortset fra renter) i medfør af forordningens artikel 52, litra b), skal arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende inden tre dage efter uarbejdsdygtighedens indtræden rette henvendelse til

bopælsstedets institution med en meddelelse om, at han er ophørt med at arbejde, eller — såfremt dette er foreskrevet i den lovgivning, som gælder for den kompetente institution eller bopælsstedets institution — en erklæring om uarbejdsdygtighed udstedt af den behandlende læge.

2. Dersom de behandlende læger i bopælslandet ikke udsteder attest om uarbejdsdygtighed, henvender den pågældende sig direkte til bopælsstedets institution inden for den frist, der er foreskrevet i den lovgivning, der gælder for den.

Denne institution foranlediger straks den pågældende lægeundersøgt med henblik på konstatering af hans uarbejdsdygtighed samt udfærdigelse af den i stk. 1 omhandlede erklæring. Denne erklæring, som skal angive den forventede varighed af uarbejdsdygtigheden, sendes straks til den kompetente institution.

3. I de tilfælde, hvor stk. 2 ikke finder anvendelse, skal bopælsstedets institution snarest muligt og under alle omstændigheder inden tre dage efter at arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende har henvendt sig til den, lade ham kontrolundersøge af en læge, som om det drejede sig om en af dens egne forsikrede. Den kontrollerende læges erklæring, der navnlig skal indeholde oplysning om den forventede varighed af uarbejdsdygtigheden, sendes af bopælsstedets institution til den kompetente institution inden tre dage efter datoen for kontrolundersøgelsen.

4. Bopælsstedets institution iværksætter senere om fornødent en administrativ eller lægelig kontrol af den pågældende, som om det drejede sig om en af dens egne forsikrede. Så snart den har konstateret, at arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende på ny er arbejdsdygtig, underretter den straks den pågældende samt den kompetente institution herom med angivelse af datoen for uarbejdsdygtighedens ophør. Meddelelsen til arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende anses for en afgørelse, der er truffet på den kompetente institutions vegne, jf. dog bestmmelserne i stk. 6.

5. Den kompetente institution bevarer under alle omstændigheder retten til at lade den pågældende undersøge af en af den selv udpeget læge.

6. Dersom den kompetente institution beslutter at afslå begæringen om kontantydelser, fordi arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende ikke har overholdt den fremgangsmåde, der er foreskrevet i bopælslandets lovgivning, eller den konstaterer, at arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende på ny er arbejdsdygtig, underretter den arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende om denne afgørelse og sender samtidig en genpart heraf til bopælsstedets institution.

7. Når den pågældende genoptager sit arbejde, underretter han den kompetente institution herom, såfremt dette er foreskrevet i den lovgivning, som gælder for denne institution.

8. Den kompetente institution udbetaler kontantydelserne på enhver egnet måde, fortrinsvis ved international postanvisning, og underretter bopælsstedets institution samt den pågældende herom. Dersom kontantydelserne udbetales af bopælsstedets institution til udgift for den kompetente institution, underretter den kompetente institution arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende om hans rettigheder, samtidig med at den underretter bopælsstedets institution om kontantydelsernes størrelse, hvornår de forfalder til udbetaling, samt for hvor lang tid de højst kan tilkendes efter lovgivningen i den kompetente stat.

9. To eller flere medlemsstater eller deres kompetente myndigheder kan efter indhentet udtalelse fra Den administrative Kommission aftale andre gennemførelsesregler.«

36. Artikel 62 affattes således:

»Gennemførelse af forordningens artikel 55

Artikel 62

Naturalydelser i tilfælde af ophold i en anden medlemsstat end den kompetente stat

1. For at opnå naturalydelser skal den i forordningens artikel 14, stk. 2, litra a), omhandlede arbejdstager, der er beskæftiget ved international transport, og som under udførelsen af sit arbejde befinder sig i en anden medlemsstat end den kompetente stat, snarest muligt for opholdsstedets institution fremlægge en særlig attest udstedt af arbejdsgiveren eller dennes stedfortræder i samme kalendermåned eller inden for de to forudgående kalendermåneder. Denne attest skal især angive, hvornår arbejdstageren har tiltrådt sin beskæftigelse hos den nævnte arbejdsgiver, samt den kompetente institutions benævnelse og adresse. Når arbejdstageren har fremlagt denne attest, formodes han at opfylde betingelserne for ret til naturalydelser. Dersom det ikke er muligt for arbejdstageren at henvende sig til opholdsstedets institution før lægebehandlingen, har han alligevel ret til denne behandling ved fremlæggelse af den nævnte attest, som om han var forsikret i denne institution.

2. Opholdsstedets institution retter inden tre dage henvendelse til den kompetente institution for at få oplyst, om den i stk. 1 omhandlede arbejdstager opfylder betingelserne for ret til naturalydelser. Den er forpligtet til at udrede naturalydelserne, indtil den modtager svar fra den kompetente institution, dog højst for et tidsrum af 30 dage.

3. Den kompetente institution skal svare opholdsstedets institution inden 10 dage efter modtagelsen af dens forespørgsel. Dersom svaret er bekræftende, angiver den kompetente institution i givet fald, for hvor lang tid naturalydelser højst kan tilkendes efter den for denne institution gældende lovgivning, og opholdsstedets institution udreder fortsat de nævnte ydelser.

4. De naturalydelser, der udredes på grundlag af den i stk. 1 nævnte formodning, er genstand for refusion i henhold til forordningens artikel 36, stk. 1.

5. I stedet for den i stk. 1 omhandlede attest kan den i nævnte stk. omhandlede arbejdstager for opholdsstedets institution fremlægge den i stk. 6 omhandlede attest.

6. For at opnå naturalydelser i medfør af forordningens artikel 55, stk. 1, litra a), i) — bortset fra de tilfælde, hvor ydelserne tilkendes på grundlag af den i stk. 1 nævnte formodning — skal arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende for opholdsstedets institution fremlægge en attest, der bekræfter, at han har ret til naturalydelser. Denne attest, der udstedes af den kompetente institution, om muligt før arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende forlader den medlemsstats område, hvor han er bosat, skal i givet fald navnlig angive, for hvor lang tid naturalydelserne højst kan tilkendes efter den kompetente stats lovgivning. Fremlægger den pågældende ikke denne attest, retter opholdsstedets institution henvendelse til den kompetente institution for at fremskaffe den.

7. Bestemmelserne i gennemførelsesforordningens artikel 60, stk. 5, 6 og 9, finder tilsvarende anvendelse.«

37. Artikel 63 affattes således:

»Artikel 63

Naturalydelser til arbejdstagere eller selvstændige erhvervsdrivende, som flytter, eller som vender tilbage til bopælslandet, samt til arbejdstagere, eller selvstændige erhvervsdrivende, der har fået tilladelse til at rejse til en anden medlemsstat med henblik på behandling

1. For at opnå naturalydelser i medfør af forordningens artikel 55, stk. 1, litra b), i), skal arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende for bopælsstedets institution fremlægge attest for, at han fortsat har ret til disse ydelser. Denne attest, der udstedes af den kompetente institution, skal i givet fald navnlig angive, for hvor lang tid naturalydelserne endnu kan udredes efter den kompetente stats lovgivning. Attesten kan udstedes efter arbejdstagerens eller den selvstændige erhvervsdrivendes afrejse og på dennes anmodning, hvis den på grund af force majeure ikke har kunnet udfærdiges tidligere.

2. Bestemmelserne i gennemførelsesforordningens artikel 60, stk. 5, 6 og 9, finder tilsvarende anvendelse.

3. Bestemmelserne i denne artikel finder tilsvarende anvendelse ved udredelse af naturalydelser i de i forordningens artikel 55, stk. 1, litra c), i), omhandlede tilfælde.«

38. Artikel 64 affattes således:

»Artikel 64

Kontantydelser, bortset fra renter, ved ophold i en anden medlemsstat end den kompetente stat

Med hensyn til opnåelse af kontantydelser (bortset fra renter) i medfør af forordningens artikel 55, stk. 1, litra a), ii), finder bestemmelserne i gennemførelsesforordningens artikel 61 tilsvarende anvendelse. En arbejdstager eller en selvstændig erhvervsdrivende, der opholder sig på en medlemsstats område uden at være erhvervsmæssigt beskæftiget der, er dog ikke forpligtet til at fremlægge den i gennemførelsesforordningens artikel 61, stk. 1, omhandlede anmeldelse om arbejdsophør. Dette berører ikke pligten til at fremlægge en erklæring om uarbejdsdygtighed.«

39. Artikel 66 affattes således:

»Artikel 66

Bestridelse af, at ulykkestilfældet eller sygdommen er arbejdsbetinget

1. Når den kompetente institution i den i forordningens artikel 52 eller artikel 55, stk. 1, omhandlede tilfælde bestrider, at ulykkestilfældet eller sygdommen er omfattet af lovgivningen om arbejdsulykker og erhvervssygdomme, skal den straks underrette bopælsstedets institution eller opholdsstedets institution, der har udredet naturalydelserne; disse ydelser betragtes derefter som sygeforsikringsydelser og udredes fortsat som

sådanne på grundlag af de i gennemførelsesforordningens artikler 20 og 21 omhandlede attester.

2. Når der er truffet endelig afgørelse om dette spørgsmål, underretter den kompetente institution straks bopælsstedets institution eller opholdsstedets institution, der har udredet naturalydelserne. Dersom der ikke er tale om en arbejdsulykke eller erhvervssygdom, skal denne institution fortsat udrede disse naturalydelser som sygeforsikringsydelser, såfremt arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende iøvrigt er berettiget hertil. I modsat fald betragtes de naturalydelser, som den pågældende har modtaget i henhold til sygeforsikringen, som ydelser ved arbejdsulykker og erhvervssygdomme.«

40. — I artikel 67 ændres i indledningen og i stk. 3, litra a), »arbejdstageren« til »den pågældende« og i stk. 1, 2 og 3, første afsnit, »arbejdstageren« til »en person«.

— I artikel 68, stk. 1 ændres »arbejdstageren« til »en person«.

41. Artikel 70, stk. 2 affattes således:

»2. Dersom det efter den lovgivning, som gælder for den pågældende institution, i det i stk. 1 omhandlede tilfælde kræves, at familiemedlemmerne bor hos ansøgeren, skal den omstændighed, at disse familiemedlemmer, når de ikke opfylder nævnte betingelse, dog i overvejende grad forsørges af ansøgeren, godtgøres ved dokumenter, hvoraf det fremgår, at ansøgeren regelmæssigt sender dem en del af sin indtjening.«

42. Artikel 71 affattes således:

»Gennemførelse af forordningens artikel 60

Artikel 71

Forværring af en erhvervssygdom

1. I de i forordningens artikel 60, stk. 1, omhandlede tilfælde skal arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende meddele den institution i en medlemsstat, over for hvilken han gør krav på ydelser, alle oplysninger vedrørende tidligere tilkendte ydelser i anledning af den pågældende erhvervssygdom.

Denne institution kan rette henvendelse til enhver anden institution, der tidligere har været kompetent for at fremskaffe de oplysninger, som den anser for nødvendige.

2. I det i forordningens artikel 60, stk. 1, litra c), omhandlede tilfælde underretter den kompetente institution, som det påhviler at udbetale kontantydelserne, under vedlæggelse af fornøden dokumentation den anden berørte institution om det beløb, som den sidstnævnte institution skal afholde som følge af den indtrådte forværring, med henblik på godkendelse. Ved udløbet af hvert kalenderår sender den førstnævnte institution den anden institution en opgørelse over de kontantydelser, der er udbetalt i løbet af det pågældende regnskabsår, med angivelse af det beløb, som skal afholdes af den sidstnævnte institution, der refunderer beløbet snarest muligt og senest inden tre måneder.

3. I det i forordningens artikel 60, stk. 2, litra b), første punktum, omhandlende tilfælde underretter den for udbetaling af kontantydelser ansvarlige institution under vedlæggelse af fornøden dokumentation de berørte institutioner om de ændringer, der er foretaget i den tidligere fordeling af udgifterne med henblik på godkendelse.

4. I det i forordningens artikel 60, stk. 2, litra b), andet punktum, omhandlede tilfælde finder bestemmelserne i stk. 2 tilsvarende anvendelse.«

43. Artikel 72 affattes således:

»Gennemførelse af forordningens artikel 61, stk. 5

Artikel 72

Fastsættelse af invaliditetsgraden i tilfælde af en tidligere indtruffet arbejdsulykke eller erhvervssygdom

1. Med henblik på fastsættelse af invaliditetsgraden i det i forordningens artikel 61, stk. 5, omhandlede tilfælde skal arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende meddele den kompetente institution i den medlemsstat, af hvis lovgivning han var omfattet, da arbejdsulykken indtraf eller erhvervssygdommen først blev konstateret, alle oplysninger vedrørende arbejdsulykker eller erhvervssygdomme, som tidligere måtte være overgået ham, medens han var omfattet af lovgivningen i enhver anden medlemsstat, uanset hvilken invaliditetsgrad disse tidligere tilfælde har medført.

2. Med henblik på erhvervelse af ret til ydelser og fastsættelse af disses størrelse tager den kompetente institution i overensstemmelse med bestemmelserne i den for institutionen gældende lovgivning, hensyn til den invaliditetsgrad, som disse tidligere tilfælde har medført.

3. Den kompetente institution kan rette henvendelse til enhver anden institution, der tidligere har været kompetent, for at fremskaffe de oplysninger, som den anser for nødvendige.

Når en tidligere uarbejdsdygtighed er forårsaget af et ulykkestilfælde, der er indtruffet, medens den pågældende var omfattet af lovgivningen i en medlemsstat, der ikke foretager nogen sondring efter uarbejdsdygtighedens årsag, skal den institution, der er kompetent vedrørende den tidligere uarbejdsdygtighed, eller det organ, der er udpeget af den kompetente myndighed i den pågældende medlemsstat, efter anmodning af den kompetente institution i en anden medlemsstat tilvejebringe oplysninger om den tidligere uarbejdsdygtigheds omfang samt, om muligt, oplysninger, der gør det muligt at afgøre, om denne uarbejdsdygtighed var en følge af et ulykkestilfælde efter den lovgivning, der gjaldt for institutionen i den anden medlemsstat. Er dette tilfældet, finder bestemmelserne i stk. 2 tilsvarende anvendelse.«

44. Artikel 73 affattes således:

»Gennemførelse af forordningens artikel 62, stk. 1

Artikel 73

De institutioner, hvortil arbejdstagere beskæftiget i miner og lignende virksomheder kan rette henvendelse i tilfælde af ophold eller bopæl i en anden medlemsstat end den kompetente stat

1. I de i forordningens artikel 62, stk. 1, omhandlede tilfælde kan arbejdstagere beskæftiget i miner og lignende virksomheder henvende sig til den nærmeste institution på den medlemsstats område, hvor de pågældende opholder sig eller er bosat, og som er anført i bilag 3 til gennemførelsesforordningen, selv om nævnte institution hører under ordningen for arbejdere i stålindustrien, under forudsætning af, at de ydelser, der i opholds- eller bopælslandet er fastsat i den for arbejdere i stålindustrien etablerede ordning vedrørende arbejdsulykker og erhvervssygdomme, svarer til ydelserne efter særordningen for arbejdstagere beskæftiget i miner og lignende virksomheder. Den pågældende institution er i så fald pligtig at udrede ydelserne.

2. Når ydelserne efter særordningen for arbejdstagere beskæftiget i miner og lignende virksomheder er mere gunstige, kan de pågældende arbejdstagere henvende sig enten til den institution, som det påhviler at administrere denne ordning, eller til den nærmeste institution på den medlemsstats område, hvor de opholder sig eller er bosat, og som administrerer ordningen for arbejdere i stålindustrien. I sidstnævnte tilfælde skal den pågældende institution gøre den pågældende opmærksom på, at han kan opnå mere gunstige ydelser ved at henvende sig til den institution, som det påhviler at administrere den nævnte særordning, og skal endvidere oplyse ham om denne institutions betegnelse og adresse.«

45. Artikel 75 affattes således:

»Indgivelse og behandling af begæringer om renter, bortset fra renter i anledning af de i forordningens artikel 57 omhandlede erhvervssygdomme

Artikel 75

1. For at få rente eller tillæg til en rente efter lovgivningen i en medlemsstat skal arbejdstageren, den selvstændige erhvervsdrivende eller hans efterladte, der er bosat på en anden medlemsstats område, indgive begæring enten til den kompetente institution eller til bopælsstedets institution, der sender den til den kompetente institution. For begæringens indgivelse gælder følgende regler:

a) begæringen skal være ledsaget af de foreskrevne bevisligheder og indgives på den blanket, der er foreskrevet i den lovgivning, som gælder for den kompetente institution;

b) rigtigheden af de af ansøgeren givne oplysninger skal godtgøres ved officielle dokumenter, der vedlægges ansøgningsblanketten, eller bekræftes af de kompetente organer i den medlemsstat, på hvis område ansøgeren er bosat.

2. Den kompetente institution underretter ansøgeren om sin afgørelse enten direkte eller gennem den kompetente stats kontaktorgan; samtidig sender den en genpart af afgørelsen til kontaktorganet i den medlemsstat, på hvis område ansøgeren er bosat.«

46. Artikel 79 affattes således:

»Artikel 79

Attestation af perioder

1. Anvendelsen af bestemmelserne i forordningens artikel 64 er betinget af, at ansøgeren for den kompetente institution fremlægger attest om de forsikrings- eller bopælsperioder, der er tilbagelagt af arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende efter den lovgivning, hvoraf han senest har været omfattet.

2. Denne attest udstedes efter ansøgerens anmodning af henholdsvis den sygeforsikringsinstitution eller den alderdomsforsikringsinstitution, som arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende senest har været tilsluttet. Dersom ansøgeren ikke fremlægger den nævnte

attest, retter den kompetente institution henvendelse til den pågældende institution for at fremskaffe den.

3. Bestemmelserne i stk. 1 og 2 finder tilsvarende anvendelse, dersom det er nødvendigt at medregne forsikrings- eller bopælsperioder, der tidligere er tilbagelagt efter lovgivningen i enhver anden medlemsstat, for at de i den kompetente stats lovgivning foreskrevne betingelser kan opfyldes.«

47. Artikel 80 affattes således:

»Gennemførelse af forordningens artikel 67

Artikel 80

Attestation af forsikrings- eller beskæftigelsesperioder

1. Anvendelsen af bestemmelserne i forordningens artikel 67, stk. 1, 2 eller 4, er betinget af, at den pågældende for den kompetente institution fremlægger attest om de forsikrings- eller beskæftigelsesperioder, han har tilbagelagt som arbejdstager efter den lovgivning, hvoraf han tidligere senest har været omfattet, samt alle sådanne supplerende oplysninger, som måtte være foreskrevet i den lovgivning, som gælder for denne institution.

2. Denne attest udstedes efter den pågældendes anmodning enten af vedkommende arbejdsløshedsinstitution i den medlemsstat, af hvis lovgivning han tidligere senest har været omfattet, eller af en anden institution udpeget af den kompetente myndighed i den nævnte medlemsstat. Dersom den pågældende ikke fremlægger den nævnte attest, retter den kompetente institution henvendelse til den pågældende institution for at fremskaffe den.

3. Bestemmelserne i denne artikel finder tilsvarende anvendelse, dersom det er nødvendigt at medregne forsikrings- eller beskæftigelsesperioder, han tidligere som arbejdstager har tilbagelagt efter lovgivningen i enhver anden medlemsstat, for at de i den kompetente stats lovgivning foreskrevne betingelser kan opfyldes.«

48. Artikel 82 affattes således:

»Artikel 82

Attestation vedrørende familiemedlemmer, der skal tages i betragtning ved beregning af ydelser

1. Anvendelsen af bestemmelserne i forordningens artikel 68, stk. 2, er betinget af, at den pågældende for den kompetente institution fremlægger attest vedrørende de af hans familiemedlemmer, der er bosat i en anden medlemsstat end den, hvor den nævnte institution er beliggende.

2. Denne attest udstedes af den institution, der er udpeget hertil af den kompetente myndighed i den medlemsstat, på hvis område de pågældende familiemedlemmer er bosat. Attesten skal bekræfte, at disse familiemedlemmer ikke tages i betragtning ved beregning af ydelser ved arbejdsløshed til en anden person i henhold til den nævnte stats lovgivning.

Attesten er gyldig i 12 måneder fra datoen for dens udstedelse. Den kan fornyes; i så fald er den gyldig fra datoen for dens fornyelse. Den pågældende skal straks underrette den kompetente institution om ethvert forhold, der nødvendiggør en ændring af den nævnte attest. En sådan ændring får virkning fra den dag, da forholdet er opstået.

3. Dersom den institution, der udsteder den i stk. 1 omhandlede attest, ikke er i stand til at bekræfte, at familiemedlemmerne ikke tages i betragtning ved beregning af ydelser ved arbejdsløshed til en anden person i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område de pågældende familiemedlemmer er bosat, skal den pågældende supplere attesten med en erklæring herom, når han fremlægger attesten for den kompetente institution.

Bestemmelserne i stk. 2, andet afsnit, finder tilsvarende anvendelse på denne erklæring.«

49. Artikel 84 affattes således:

»Gennemførelse af forordningens artikel 71

Artikel 84

Arbejdsløse arbejdstagere, som under deres seneste beskæftigelse var bosat i en anden medlemsstat end den kompetente stat

1. I de i forordningens artikel 71, stk. 1, litra a) ii) og b) ii), første punktum omhandlede tilfælde anses bopælsstedets institution for den kompetente institution, for så vidt angår anvendelsen af bestemmelserne i gennemførelsesforordningens artikel 80.

2. Anvendelsen af bestemmelserne i forordningens artikel 71, stk. 1, litra b) ii), er betinget af, at den arbejdsløse artbejdstager — foruden den i gennemførelsesforordningens artikel 80 omhandlede attest — for institutionen på sit bopælssted fremlægger attest fra institutionen i den medlemsstat, af hvis lovgivning han senest har været omfattet, om, at han ikke har ret til ydelser efter forordningens artikel 69.

3. Med henblik på anvendelsen af bestemmelserne i forordningens artikel 71, stk. 2, afkræver bopælsstedets institution den kompetente institution alle oplysninger vedrørende den arbejdsløse arbejdstagers rettigheder over for den sidstnævnte institution.«

50. Artikel 85 affattes således:

»Gennemførelse af forordningens artikel 72

Artikel 85

Attestation af beskæftigelsesperioder eller perioder med selvstændig virksomhed

1. Anvendelsen af bestemmelserne i forordningens artikel 72 er betinget af, at den pågældende for den kompetente institution fremlægger attest om de beskæftigelsesperioder eller perioder med selvstændig virksomhed, der er tilbagelagt efter den lovgivning, hvoraf han tidligere senest har været omfattet.

2. Nævnte attest udstedes efter den pågældendes anmodning enten af den i en medlemsstat kompetente institution for familieydelser, som han tidligere senest har været tilsluttet, eller af en anden institution udpeget af den kompetente myndighed i denne medlemsstat. Fremlægger den pågældende ikke den nævnte attest, retter den kompetente institution henvendelse til den ovennævnte institution for at fremskaffe den, medmindre sygeforsikringsinstitutionen er i stand til at sende den en genpart af den i gennemførelsesforordningens artikel 16, stk. 1, nævnte attest.

3. Bestemmelserne i denne artikel finder tilsvarende anvendelse, dersom det er nødvendigt at medregne beskæftigelsesperioder eller perioder med selvstændig virksomhed, der tidligere er tilbagelagt efter lovgivningen i enhver anden medlemsstat, for at de i den kompetente stats lovgivning foreskrevne betingelser kan opfyldes.«

51. Artikel 86 affattes således:

»Gennemførelse af forordningens artikel 73, stk. 1 og artikel 75, stk. 1, litra a) og b)

Artikel 86

Arbejdstagere, der er omfattet af lovgivningen i en anden medlemsstat end Frankrig

1. For at opnå familieydelser i medfør af forordningens artikel 73, stk. 1, skal arbejdstageren indgive begæring til den kompetente institution, eventuelt gennem sin arbejdsgiver.

2. Til støtte for sin begæring skal arbejdstageren fremlægge en attest om de familiemedlemmer, der har deres bopæl på en anden medlemsstats område end den, hvor den kompetente institution er beliggende. Denne attest udstedes enten af vedkommende folkeregister i de pågældende familiemedlemmers bopælsland, eller af den kompetente institution for sygeforsikring på de pågældende familiemedlemmers bopælssted, eller af en anden institution, der er udpeget af den kompetente myndighed i den medlemsstat, på hvis område de pågældende familiemedlemmer har deres bopæl. Denne attest skal fornyes en gang om året.

3. Dersom familieydelserne efter den kompetente stats lovgivning kan eller skal udbetales til en anden person end arbejdstageren, skal arbejdstageren ligeledes, til støtte for sin begæring, tilvejebringe de fornødne oplysninger, der gør det muligt at identificere den person, til hvem familieydelserne skal udbetales i bopælslandet (efternavn, fornavn, fuldstændig adresse).

4. De kompetente myndigheder i to eller flere medlemsstater kan aftale særlige regler for udbetaling af familieydelser, navnlig med henblik på at lette anvendelsen af forordningens artikel 75, stk. 1, litra a) og b). Sådanne aftaler skal sendes til Den administrative Kommission.

5. Arbejdstageren skal, eventuelt gennem sin arbejdsgiver, underrette den kompetente institution om:

— enhver forandring i familiemedlemmernes forhold, der kan medføre ændring af retten til familieydelser,

— enhver ændring af antallet af familiemedlemmer, for hvem der udbetales familieydelser,

— enhver ændring i familiemedlemmernes bopæls- eller opholdssted,

— enhver lønnet virksomhed, i kraft af hvilken der tillige kan kræves udbetalt familieydelser efter lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område familiemedlemmerne er bosat.«

52. Artikel 87 affattes således:

»Gennemførelse af forordningens artikel 73, stk. 2

Artikel 87

Arbejdstagere, der er omfattet af fransk lovgivning

1. For at opnå børnetilskud i medfør af forordningens artikel 73, stk. 2, skal arbejdstageren indgive begæring til den kompetente institution, der udleverer ham en attest, hvori det bekræftes, at han er omfattet af fransk lovgivning og er berettiget til børnetilskud. Arbejdstageren skal samtidig underskrive en erklæring om, at der ikke efter lovgivningen i familiemedlemmernes bopælsland består nogen ret til børnetilskud i kraft af erhvervsudøvelse.

Familiemedlemmerne registreres i institutionen på deres bopælssted på grundlag af nævnte attest og de bevisligheder, der kræves efter den lovgivning, som gælder for denne institution ved tilkendelse af børnetilskud.

Dersom familiemedlemmerne ikke fremlægger den omhandlede attest, retter bopælsstedets institution henvendelse til den kompetente institution for at fremskaffe den.

2. Den i stk. 1 nævnte attest er gyldig i et tidsrum af tre måneder fra datoen for dens udstedelse og skal af den kompetente institution automatisk fornyes hver tredje måned.

3. Dersom arbejdstageren er sæsonarbejder, er den i stk. 1 nævnte attest gyldig, så længe sæsonarbejdet vedvarer, medmindre den kompetente institution i mellemtiden har meddelt bopælsstedets institution, at den ikke længere er gyldig.

4. Såfremt der efter lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område familiemedlemmerne er bosat, ydes børnetilskud for et antal dage svarende til de tilbagelagte beskæftigelsesdage, medens ret til børnetilskud efter fransk lovgivning erhverves for en måned, skal børnetilskuddene ydes for en måned.

5. Når de efter fransk lovgivning tilbagelagte beskæftigelsesperioder i de i stk. 4 omhandlede tilfælde udtrykkes i andre tidsenheder end dem, der gælder for beregning af børnetilskud efter lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område familiemedlemmerne er bosat, sker omregningen efter de i gennemførelsesforordningens artikel 15, stk. 3, indeholdte bestemmelser.

6. Den kompetente institution giver straks meddelelse til institutionen på familiemedlemmernes bopælssted om, hvornår arbejdstagerens ret til børnetilskud bortfalder, eller hvornår han flytter fra én medlemsstat til en anden.

Institutionen på familiemedlemmernes bopælssted kan når som helst afkræve den kompetente institution enhver oplysning vedrørende arbejdstagerens ret til børnetilskud.

Bopælsstedets institution kontrollerer på anmodning af den kompetente institution, dersom denne anser det for påkrævet, rigtigheden af den i stk. 1, første afsnit, omhandlede erklæring.

7. Familiemedlemmerne skal underrette institutionen på deres bopælssted om enhver forandring i deres forhold, der kan medføre ændring af retten til børnetilskud, navnlig enhver bopælsforandring.«

53. Artikel 88 affattes således:

»Gennemførelse af forordningens artikel 74, stk. 1

Artikel 88

Arbejdsløse arbejdstagere, der er omfattet af lovgivningen i en anden medlemsstat end Frankrig

Bestemmelserne i gennemførelsesforordningens artikel 86 finder tilsvarende anvendelse på de i forordningens artikel 74, stk. 1 omhandlede arbejdsløse arbejdstagere.«

54. Artikel 89 affattes således:

»Gennemførelse af forordningens artikel 74, stk. 2

Artikel 89

Arbejdsløse arbejdstagere, der er omfattet af fransk lovgivning

1. De i forordningens artikel 74, stk. 2, omhandlede familiemedlemmer skal for at opnå børnetilskud i den medlemsstat, hvor de er bosat, for institutionen på deres bopælssted fremlægge attest om, at den arbejdsløse arbejdstager modtager ydelser i anledning af arbejdsløshed efter fransk lovgivning.

Denne attest udstedes af den kompetente franske arbejdsløshedsinstitution eller af den institution,

der er udpeget af den kompetente franske myndighed, på anmodning af den arbejdsløse arbejdstager, som er forpligtet til at underskrive en erklæring om, at der ikke efter lovgivningen i familiemedlemmernes bopælsland haves ret til børnetilskud i kraft af erhvervsudøvelse.

Dersom familiemedlemmerne ikke fremlægger den nævnte attest, retter institutionen på deres bopælssted henvendelse til den kompetente institution for at fremskaffe den.

2. Bestemmelserne i gennemførelsesforordningens artikel 87, stk. 2-7, finder tilsvarende anvendelse.«

55. Artikel 90, stk. 1-3, affattes således:

»1. For at opnå ydelser i medfør af forordningen artikel 77 eller 78 skal ansøgeren indgive begæring til institutionen på sit bopælssted efter reglerne i den lovgivning, som gælder for denne institution.

2. Dersom ansøgeren ikke er bosat på den medlemsstats område, hvor den kompetente institution er beliggende, kan han indgive begæringen enten til den kompetente institution eller til institutionen på sit bopælssted, der i så fald sender begæringen til den kompetente institution med angivelse af datoen for dens indgivelse. Denne dato anses for datoen for begæringens indgivelse til den kompetente institution.

3. Dersom den i stk. 2 omhandlede kompetente institution konstaterer, at ansøgeren ikke har ret til ydelser efter den lovgivning, der gælder for institutionen, sender den straks begæringen, ledsaget af alle fornødne dokumenter og oplysninger, til institutionen i den medlemsstat, af hvis lovgivning arbejdstageren eller den selvstændige erhversdrivende har været omfattet længst.

I givet fald kan det under de samme betingelser være nødvendigt at gå tilbage til institutionen i den medlemsstat, efter hvis lovgivning den pågældende har tilbagelagt den korteste af sine forsikrings- eller bopælsperioder.«

56. Artikel 93 affattes således:

»Artikel 93

Refusion af ydelser i henhold til syge- og moderskabsforsikringen, bortset fra de i gennemførelsesforordningens artikel 94 og 95 omhandlede ydelser

1. Naturalydelser, der i medfør af forordningens artikel 19, stk. 1 og 2, er udredet til arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og til medlemmer af deres familie, der er bosat på den samme medlemsstats område, samt naturalydelser, der er udredet i medfør af forordningens artikel 21, stk. 2, artikel 22, artikel 25, stk. 1, 3 og 4, artikel 26, artikel 29, stk. 1, eller artikel 31, skal af den kompetente institution refunderes den institution, der har udredet de nævnte ydelser, med de faktiske udgifter, således som disse fremgår af den sidstnævnte institutions regnskaber.

2. I de i forordningens artikel 21, stk. 2, andet afsnit, artikel 22, stk. 3, andet afsnit, artikel 29, stk. 1, og artikel 31 omhandlede tilfælde og med henblik på anvendelse af stk. 1 anses institutionen på henholdsvis familiemedlemmets, pensionistens eller rentemodtagerens bopælssted for den kompetente institution.

3. Når den faktiske størrelse af de i stk. 1 nævnte ydelser ikke fremgår af regnskaberne for den institution, der har udredet dem, og der ikke er truffet nogen aftale i medfør af stk. 6, skal refusionsbeløbet fastsættes til et fikseret beløb på grundlag af alle relevante oplysninger, der kan udledes af de foreliggende data. Den administrative Kommission afgør, hvilket grundlag der skal anvendes ved beregningen af de fikserede beløb, og fastsætter disses størrelse.

4. Der kan ikke til grund for refusionen lægges højere takster end dem, der finder anvendelse på naturalydelser til arbejdstagere eller selvstændige erhvervsdrivende, der er omfattet af den lovgivning, der gælder for den institution, som har udredet de i stk. 1 omhandlede ydelser.

5. Bestemmelserne i stk. 1 og 2 finder tilsvarende anvendelse på refusion af kontantydelser, der er udbetalt i henhold til bestemmelserne i gennemførelsesforordningens artikel 18, stk. 8, andet punktum.

6. To eller flere medlemsstater eller deres kompetente myndigheder kan, efter indhentet udtalelse fra Den administrative Kommission, aftale andre regler for opgørelse af refusionsbeløbene, navnlig på grundlag af fikserede beløb.«

57. Artikel 94 affattes således;

»Artikel 94

Refusion af naturalydelser i henhold til syge- og moderskabsforsikringen til en arbejdstagers eller selvstændig erhvervsdrivendes familiemedlemmer, der ikke er bosat i samme medlemsstat som arbejdstageren

1. Udgifterne ved naturalydelser, der i medfør af forordningens artikel 19, stk. 2, er udredet til

familiemedlemmer, der ikke er bosat på samme medlemsstats område som arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende, skal af de kompetente institutioner refunderes de institutioner, der har udredet disse ydelser, på grundlag af et fikseret beløb, som fastsættes for hvert kalenderår, og som i videst muligt omfang skal svare til de faktiske udgifter.

2. Det fikserede beløb fås ved at multiplicere den gennemsnitlige årlige udgift pr. familie med det gennemsnitlige antal familier, der årligt kommer i betragtning, og nedsætte det herved fremkomne beløb med 20 %.

3. De nødvendige faktorer for ansættelsen af dette fikserede beløb fastlægges efter følgende regler:

a) den gennemsnitlige årlige udgift pr. familie udregnes for hver medlemsstat ved at dividere de årlige udgifter til samtlige de naturalydelser, der af institutionerne i denne medlemsstat er udredet til samtlige familiemedlemmer til arbejdstagere eller selvstændige erhvervsdrivende, der er omfattet af den pågældende medlemsstats lovgivning, i henhold til de sociale sikringsordninger, der skal tages i betragtning, med det gennemsnitlige årlige antal arbejdstagere eller selvstændige erhvervsdrivende, der har familiemedlemmer; de sociale sikringsordninger, der skal tages i betragtning i denne forbindelse, er anført i gennemførelsesforordningens bilag 9;

b) i forholdet mellem to medlemsstaters institutioner er det gennemsnitlige antal familier, der årligt kommer i betragtning, lig med det gennemsnitlige antal arbejdstagere eller selvstændige erhvervsdrivende, der årligt er omfattet af lovgivningen i en af disse medlemsstater, og hvis familiemedlemmer har ret til naturalydelser fra en institution i den anden medlemsstat.

4. Antallet af familier, der skal tages i betragtning i medfør af bestemmelserne i stk. 3, litra b), opgøres ved hjælp af en fortegnelse, der i dette øjemed føres på bopælsstedets institution, på grundlag af de af den kompetente institution tilvejebragte bevisligheder for de pågældendes ret til ydelser. I tilfælde af uenighed forelægges de pågældende institutioners bemærkninger for det i gennemførelsesforordningens artikel 101, stk. 3, omhandlede revisionsudvalg.

5. Den administrative Kommission fastsætter de metoder og regler, der skal anvendes ved fastlæggelsen af de i stk. 3 og 4 nævnte faktorer.

6. To eller flere medlemsstater eller deres kompetente myndigheder kan, efter udtalelse fra Den administrative Kommission, aftale andre regler for fastsættelse af refusionsbeløbene.«

58. Titlen til artikel 98 samt artikel 98, stk. 1-3, affattes således:

»Familiemedlemmer til arbejdstagere, der er omfattet af fransk lovgivning, eller til arbejdsløse, der modtager ydelser ved arbejdsløshed efter fransk lovgivning

1. Børnetilskud, der er ydet i henhold til forordningens artikel 73, stk. 2, og artikel 74, stk. 2, skal af den kompetente franske institution refunderes den institution, der har udbetalt disse tilskud, med det faktiske beløb, der fremgår af den sidstnævnte institutions regnskaber.

2. Frankrig og hver af de øvrige medlemsstater eller de kompetente myndigheder i Frankrig og hver af de øvrige medlemsstater kan aftale, at de nævnte børnetilskud skal refunderes på grundlag af et fikseret beløb. I så fald udregnes dette beløb ved at multiplicere den gennemsnitlige årlige udgift pr. familie med det gennemsnitlige antal familier, der årligt skal tages i betragtning.

3. De nødvendige faktorer for ansættelsen af det fikserede beløb, fastlægges efter følgende regler:

a) Den gennemsnitlige årlige udgift pr. familie fås ved at dividere samtlige årlige udgifter til børnetilskud, der af institutionerne i den medlemsstat, på hvis område familiemedlemmerne er bosat, er ydet for samtlige i denne stat bosatte familiemedlemmer til arbejdstagere og arbejdsløse arbejdstagere, med det gennemsnitlige antal familier, der ærligt har ret til børnetilskud;

b) det gennemsnitlige antal familier, der årligt skal tages i betragtning, er lig med det gennemsnitlige antal arbejdstagere, der årligt er omfattet af den kompetente stats lovgivning, samt i givet fald det gennemsnitlige antal arbejsløse arbejdstagere, der årligt modtager ydelser ved arbejdsløshed til udgift for en institution i denne kompetente stat, og hvis familiemedlemmer har ret til børnetilskud fra en institution i en anden medlemsstat, på hvis område de er bosat.«

59. Artikel 108 affattes således:

»Artikel 108

Godtgørelse af, at en arbejdstager er sæsonarbejder

Den i forordningens artikel 1, litra c), omhandlede arbejdstager skal, for at godtgøre sin egen-

skab af sæsonarbejder, fremlægge sin arbejdskontrakt forsynet med påtegning af arbejdsformidlingen i den medlemsstat, på hvis område han skal udføre eller har udført sit arbejde. Såfremt der i denne medlemsstat ikke anvendes arbejdskontrakter ved sæsonarbejde, skal beskæftigelseslandets institution, i givet fald ved begæring om ydelser, udstede en attest, hvori det på grundlag af de af arbejdstageren meddelte oplysninger bekræftes, at arbejdstageren er eller har været beskæftiget ved et arbejde af sæsonmæssig art.«

60. Artikel 109 affattes således:

»Artikel 109

Aftale om betaling af bidrag

En arbejdsgiver, der ikke har nogen virksomhed i den medlemsstat, på hvis område arbejstageren er beskæftiget, kan aftale med arbejdstageren, at denne opfylder de forpligtelser, der påhviler arbejdsgiveren med hensyn til betaling af bidrag.

Arbejdsgiveren skal underrette den kompetente institution eller i givet fald den af den kompetente myndighed i den førnævnte medlemsstat udpegede institution om en sådan aftale.«;

61. Artikel 113 affattes således:

»Artikel 113

Tilbagesøgning af naturalydelser, der med urette er udredet til arbejdstagere beskæftiget ved international transport

1. I tilfælde, hvor ret til naturalydelser ikke anerkendes af den kompetente institution, skal naturalydelser, der af opholdsstedets institution er udredt til en arbejdstager, der er beskæftiget ved international transport, på grundlag af den i gennemførelsesforordningens artikel 20, stk. 1, eller artikel 62, stk. 1, nævnte formodning, refunderes af den kompetente institution.

2. De udgifter, der af opholdsstedets institution er afholdt for enhver arbejdstager, der er beskæftiget ved international transport, og som har modtaget naturalydelser ved fremlæggelse af den i gennemførelsesforordningens artikel 20, stk. 1, eller artikel 62, stk. 1, omhandlede attest, refunderes af den institution, der i den nævnte attest er anført som kompetent, eller af enhver anden institution, der i dette øjemed er udpeget af den kompetente myndighed i den pågældende medlemsstat, selv om den pågældende arbejdstager ikke i forvejen har henvendt sig til opholdsstedets institution og ikke har ret til naturalydelser.

3. Den kompetente institution eller, i det i stk. 2 omhandlede tilfælde, den som sådan anførte eller den i dette øjemed udpegede institution bevarer over for modtageren et krav, svarende til størrelsen af de med urette udredede naturalydelser. De nævnte institutioner skal underrette det i gennemførelsesforordningens artikel 101, stk. 3, nævnte revisionsudvalg om sådanne krav, hvorefter udvalget foretager en opgørelse herover;«

62. Artikel 114 affattes således:

»Artikel 114

Foreløbig udbetaling af ydelser i tilfælde af uenighed om, hvilken lovgivning der skal finde anvendelse, eller hvilken institution der skal udrede ydelserne

I tilfælde af uenighed mellem de kompetente institutioner eller myndigheder i to eller flere medlemsstater med hensyn til, hvilken lovgivning der skal finde anvendelse i medfør af forordningens afsnit II, eller med hensyn til, hvilken institution der skal udrede ydelserne, modtager den pågældende, som ville kunne gøre krav på ydelser, hvis en sådan uenighed ikke forelå, foreløbige ydelser efter den for bopælsstedets gældende lovgivning, eller — dersom den pågældende ikke er bosat på en af de berørte medlemsstaters område — efter den lovgivning, der gælder for den institution, hvortil begæringen først er indgivet.«;

63. Artikel 119 affattes således:

»Artikel 119

Overgangsbestemmelser vedrørende familieydelser

1. De i forordningens artikel 94, stk. 9, omhandlede rettigheder er rettigheder, som arbejdstagerne havde for familiemedlemmer, der begrundede ret til familieydelser efter de satser og inden for de grænser, der var gældende dagen for forordningens ikrafttræden, enten i medfør af artikel 41 i, eller bilag D til forordning nr. 3 eller i medfør af artikel 20 i, eller bilag 1 til Rådets forordning nr. 36/63/EØF af 2. april 1963 om social sikring af grænsearbejdere [1].

2. Så længe de i stk. 1 omhandlede familieydelser er større end de børnetilskud, der even-

[1] EFT nr. 62 af 20. 4. 1963, s. 1314/63.

tuelt skal ydes i medfør af forordningens artikel 73, stk. 2, påhviler det den kompetente franske institution at sørge for, at de udbetales til arbejdstageren eller direkte til hans familiemedlemmer på deres bopælssted for børn, for hvis vedkommende der er ret til sådanne ydelser.

3. Institutionen på familiemedlemmernes bopælssted skal sørge for udbetaling af børnetilskud efter bestemmelserne i den for institutionen gældende lovgivning, mod refusion fra den kompetente franske institution, så snart der skal ske udbetaling af familieydelser i medfør af forordningens artikel 73, stk. 2.

4. I det tosidede forhold mellem de pågældende medlemsstater fastsættes de nærmere regler for gennemførelsen af denne artikel af disse medlemsstater eller deres kompetente myndigheder.«

Artikel 2

1. Bilag 2, 3 og 10 til forordning (EØF) nr. 574/72 ændres således:

a) *Bilag 2*

i) I afsnit A

— nr. 1, a), i), højre spalte ændres »arbejdstageren« til »arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende«

— nr. 2, a), venstre spalte, tilføjes »og invaliditet hos selvstændige erhvervsdrivende«; i højre spalte ændres »arbejdstageren« til »arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende«

— nr. 3, højre spalte, tilføjes »Institut national d'assurances sociales pour travailleurs indépendants, Bruxelles — Rijksinstituut voor de sociale verzekeringen der zelfstandigen, Brussel (direktoratet for socialforsikring af selvstændige erhvervsdrivende)«

— affattes nr. 4 således:

»4. Arbejdsulykker	
a) Indtil udløbet af den i lov af 10. april 1971 (artikel 72) fastsatte ændringsfrist	
— Naturalydelser:	
i) udskiftning og vedligeholdelse af proteser:	Fonds des accidents du travail, Bruxelles — Fonds voor arbejdsongevallen, Brussel (forsikringskassen for arbejdsulykker)
ii) andre ydelser end de ovenfor nævnte:	Den forsikringsinstitution, som arbejdsgiveren er tilsluttet
— Kontantydelser: Tildeling:	Den forsikringsinstitution, som arbejdsgiveren er tilsluttet
— Supplerende ydelser i henhold til kongelig anordning af 21. december 1971:	Fonds des accidents du travail, Bruxelles — Fonds voor arbeidsonge-

	vallen, Brussel (forsikringskassen for arbejdsulykker)
b) Efter udløbet af den i lov af 10. april 1971 (artikel 72) fastsatte ændringsfrist -	
i) Naturalydelser:	Fonds des accidents du travail, Bruxelles — Fonds voor arbeidsongevallen, Brussel (forsikringskassen for arbejdsulykker)
ii) Kontantydelser:	
— rente:	Det for udbetaling af rente godkendte organ
— supplerende ydelser:	Fonds des accidents du travail, Bruxelles — Fonds voor arbeidsongevallen, Brussel (forsikringskassen for arbejdsulykker)
c) Ordning for søfolk:	Fonds des accidents du travail, Bruxelles — Fonds voor arbeidsongevallen, Brussel (forsikringskassen for arbejdsulykker)
d) Tilfælde, hvor der ikke foreligger forsikring:	Fonds des accidents du travail, Bruxelles — Fonds voor arbeidsongevallen, Brussel (forsikringskassen for arbejdsulykker)

— punkt 6 a), i) (vedrører ikke den danske tekst)

— nr. 8, højre spalte, tilføjes »Institut national d'assurances sociales pour travailleurs indépendants, Bruxelles — Rijksinstituut voor de sociale verzekeringen der zelfstandigen, Brussel (direktoratet for socialforsikring af selvstændige erhvervsdrivende).«

ii) I afsnit C indsættes følgende nye nr.:

»3. **Alderdomsforsikring for landbrugere:**	Landwirtschaftliche Alterskasse (alderdomsforsikringskassen for landbrugere), Rheinhessen-Pfalz, Speyer.«

Nr. 3-5 bliver herefter nr. 4-6.

iii) I afsnit D,

— affattes nr. 1 således:

»1. Ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 93, stk. 1, og artikel 94 og 95:	
A. **Ordning for arbejdstagere**	
a) almindelig ordning:	Caisse nationale de l'assurance maladie (den centrale sygeforsikringskasse), Paris

b) ordning for landbruget:	Caisse centrale de secours mutuels agricoles (den centrale gensidige hjælpekasse for landbruget), Paris
c) ordning for minearbejdere:	Caisse autonome nationale de sécurité sociale dans les mines (den selvstyrende centralkasse for social sikring af minearbejdere), Paris
d) ordning for søfolk:	Établissement national des invalides de la marine (centralinstitutionen for invalide søfolk), Paris
B. Ordning for selvstændige erhvervsdrivende	
a) Ordning for selvstændige erhvervsdrivende, der ikke er beskæftiget inden for landbrug:	Caisse nationale d'assurance maladie et maternité des travailleurs non-salariés des professions non-agricoles (den centrale syge- og moderskabsforsikringskasse for selvstændige erhvervsdrivende inden for ikke-landbrugsmæssige erhverv), Saint-Denis
b) Ordning for landbruget:	Caisse centrale de secours mutuels agricoles (den centrale gensidige hjælpekasse for landbruget), Paris
	Caisse Centrale des mutuelles agricoles (den centrale sygeforsikringskasse for landbruget)
	Fédération française des sociétés d'assurances (RAMEX og GAMEX) (den franske forening af forsikringsselskaber)
	Fédération nationale de la mutualité française (landsforeningen af franske sygekasser),

— nr. 4, del I, venstre spalte, indsættes følgende overskrift oven for litra a):

»A. **Ordning for arbejdstagere«**

— indsættes følgende efter litra d):

»B. **Ordning for selvstændige erhvervsdrivende**	
a) Ordning for selvstændige erhvervsdrivende, der ikke er beskæftiget inden for landbrug:	
i) sygdom, moderskab:	Caisse mutuelle régionale (regionalsygekassen)
ii) alderdom:	
aa) håndværk:	Caisse nationale de l'organisation autonome d'assurance-vieillesse des travailleurs non salariés des profes-

	sions artisanales (CANCAVA), (den selvstyrende centralkasse for alderdomsforsikring for selvstændige erhvervsdrivende inden for håndværk), Paris
	Caisse de base professionelles ou interprofessionnelles (de lokale faglige eller fællesfaglige kasser)
bb) industri og handel:	Caisse nationale de l'organisation autonome d'assurance-vieillesse des travailleurs non salariés des professions industrielles et commerciales (ORGANIC) (den selvstyrende centralkasse for alderdomsforsikring for selvstændige erhvervsdrivende inden for industri og handel)
	Caisse de base professionnelles ou interprofessionelles (de lokale faglige eller fællesfaglige kasser)
cc) liberale erhverv:	Caisse nationale d'assurance-vieillesse des professions libérales (CNAVPL) — Sections professionnelles (centralkassen for alderdomsforsikring for liberale erhverv — afdelingerne for liberale erhverv)
dd) ordning for advokater:	Caisse nationale des barreaux francais (CNBF) (centralkassen for franske advokater)
b) Ordning for landbruget:	
i) sygdom, moderskab, invaliditet:	Det forsikringsselskab som den selvstændige erhvervsdrivende er tilsluttet
ii) invalide- og alderdomsforsikring samt ydelser til efterlevende ægtefælle:	Caisse de mutualité sociale agricole (den gensidige socialsikringskasse for landbruget)
iii) ulykkestilfælde, arbejdsulykker og erhvervssygdomme:	— Det forsikringsselskab som den selvstændige erhvervsdrivende inden for landbrug er tilknyttet — For departementerne Moselle, Bas-Rhin, Haut-Rhin: Caisse d'assurance accidents agricoles (ulykkesforsikringskassen for landbruget)

— del II affattes således:

»II. *OVERSØISKE DEPARTEMENTER*

a) **Ordning for arbejdstagere**

(samtlige ordninger med undtagelse af ordningen for

søfolk og samtlige forsikringstilfælde undtagen familieydelser):	
i) i almindelighed:	Caisse générale de sécurité sociale (den almindelige kasse for social sikring)
ii) for så vidt angår tillæg til renter vedrørende ulykkestilfælde indtruffet i de oversøiske departementer før den 1. januar 1952:	Direction départementale de l'enregistrement (departementsdirektoratet for registrering)
b) **Ordning for selvstændige erhvervsdrivende:**	
i) sygdom, moderskab:	Caisse mutuelle régionale (regionalsygekassen)
ii) alderdom:	
— ordning for håndværk:	Caisse nationale de l'organisation autonome d'assurance-vieillesse des travailleurs non salariés des professions artisanales (CANCAVA) (den selvstyrende centralkasse for alderdomsforsikring for selvstændige erhvervsdrivende inden for håndværk)
— ordning for handel og industri:	Caisse interprofessionnelle d'assurance-vieillesse des industriels et commerçants d'Algérie et d'outre-Mer (CAVICORG) (den fællesfaglige alderdomsforsikringskasse for handel og industri i Algeriet og i de oversøiske departementer)
— ordning for liberale erhverv:	Caisse nationale d'assurance-vieillesse des professions libérales (CNAVPL) — Sections professionnelles (centralkassen for alderdomsforsikring for liberale erhverv — afdelingerne for liberale erhverv)
— ordning for advokater:	Caisse nationale des barreaux français (CNBF) (centralkassen for franske advokater)
c) **Familieydelser:**	Caisse d'allocations familiales (børnetilskudskassen)
d) **Ordning for søfolk:**	
i) samtlige tilfælde med undtagelse af ydelser ved alderdom og familieydelser:	Section »Caisse générale de prévoyance des marins« du quartier des affaires maritimes (afdelingen den almindelige forsorgskasse for søfolk, under søfartsdirektoratet)

ii) alderdom:	Section »Caisse de retraite des marins« du quartier des affaires maritimes (afdelingen pensionskassen for søfolk, under søfartsdirektoratet)
iii) familieydelser:	Caisse d'allocations familiales (børnetilskudskassen)

iv) I afsnit G,

— nr. 1, venstre spalte, indsættes følgende overskrift oven for litra a):

»A. **Arbejdstagere«**

— tilføjes følgende til nr. 1:

»B. **Selvstændige erhvervsdrivende:**

naturalydelser:	den lokale afdeling under sundhedsvæsenet, som den pågældende er tilsluttet«

— nr. 2, venstre spalte, indsættes følgende overskrift til litra a):

»A. **Arbejdstagere«**

— nr. 2 tilføjes følgende:

»B. **Selvstændige erhvervsdrivende** (i forbindelse med radiologi):

a) naturalydelser:	den lokale afdeling under sundhedsvæsenet, som den pågældende er tilsluttet
b) proteser og større bandager, retsmedicinske ydelser samt undersøgelser og attester i forbindelse med sådanne:	Istituto nazionale per l'assicurazione contro gli infortuni sul lavoro (statsanstalten for ulykkesforsikring) provinskontorer
c) kontantydelser:	Istituto nazionale per l'assicurazione contro gli infortuni sul lavoro (statsanstalten for ulykkesforsikring) provinskontorer«

— nr. 3, venstre spalte, indsættes følgende overskrift oven for litra a):

»A. **Arbejdstagere«**

— tilføjes følgende til nr. 3:

»B. **Selvstændige erhvervsdrivende:**

a) for læger	Ente nazionale di previdenza ed assistenza medici (den statslige forsorgs- og hjælpekasse for læger)
b) for apotekere	Ente nazionale di previdenza ed assistenza farmacisti (den statslige

	forsorgs- og hjælpekasse for apotekere)
c) for veterinærer	Ente nazionale di previdenza ed assistenza veterinari (den statslige forsorgs- og hjælpekasse for veterinærer)
d) for obstetrikere	Ente nazionale di previdenza ed assistenza ostetriche (den statslige forsorgs- og hjælpekasse for obstetrikere)
e) for ingeniører og arkitekter	Cassa nazionale di previdenza per gli ingegneri ed architetti (den statslige forsorgskasse for ingeniører og arkitekter)
f) for landinspektører	Cassa nazionale di previdenza ed assistenza a favore dei geometri (den statslige forsorgs- og hjælpekasse for landinspektører)
g) for advokater og sagførere	Cassa nazionale di previdenza ed assistenza a favore degli avvocati e dei procuratori (den statslige forsorgs- og hjælpekasse for advokater og sagførere)
h) for økonomer	Cassa nazionale di previdenza ed assistenza a favore dei dottori commercialisti (den statslige forsorgs- og hjælpekasse for økonomer)
i) for revisorer og økonomiske rådgivere	Cassa nazionale di previdenza ed assistenza a favore dei ragioneieri e periti commerciali (den statslige forsorgs- og hjælpekasse for revisorer og økonomiske rådgivere)
j) for arbejdskonsulenter	Ente nazionale di previdenza ed assistenza per i consulenti del lavoro (den nationale forsorgs- og hjælpekasse for arbejdskonsulenter)
k) for notarer	Cassa nazionale notariato (statskassen for notarer)
l) for speditører	Fondo di previdenza a favore degli spedizionieri doganali (forsorgskassen for speditører)«

— nr. 5, venstre spalte, tilføjes »(for arbejdstagere)« efter »Arbejdsløshed«.

— nr. 6, venstre spalte, tilføjes »(for arbejdstagere)« efter »Børnetilskud«

v) I afsnit H,

— nr. 1, litra b), affattes teksten i højre spalte således:

»Den sygekasse, som arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende er tilsluttet i kraft af sin beskæftigelse, eller som han senest har været tilsluttet.«

— affattes nr. 2, 3 og 5 således:

»2. **Invaliditet, alderdom, dødsfald (pensioner):**

a) for arbejdere:	Établissement d'assurance contre la vieillesse et l'invalidité (alders- og invalideforsikringsanstalten), Luxembourg
b) for funktionærer og udøvere af liberale erhverv:	Caisse de pension des employés privés (privatfunktionærernes pensionskasse), Luxembourg
c) for selvstændige erhvervsdrivende inden for håndværk, handel og industri:	Caisse de pension des artisans, des commerçants et industriels (pensionskassen for erhvervsdrivende inden for håndværk, handel og industri), Luxembourg
d) for selvstændige erhvervsdrivende inden for landbrug:	Caisse de pension agricole (pensionskassen for landbruget), Luxembourg

3. **Arbejdsulykker og erhvervssygdomme:**

a) for arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende inden for land- og skovbrug:	Association d'assurance contre les accidents, section agricole et forestière (ulykkesforsikringsforbundet, afdeling for land- og skovbrug), Luxembourg
b) i de øvrige tilfælde med tvungen eller frivillig forsikring:	Association d'assurance contre les accidents, section industrielle (ulykkesforsikringsforbundet, industriafdelingen), Luxembourg

5. **Familieydelser:**

a) for arbejdere:	Caisse d'allocations familiales des ouvriers près l'établissement d'assurance contre la vieillesse et l'invalidité (børnetilskudskassen for arbejdere under alders- og invalideforsikringsanstalten), Luxembourg
b) for funktionærer:	Caisse d'allocations familiales des employés près la caisse de pension des

	employés privés (børnetilskudskassen for funktionærer under privatfunktionærernes pensionskasse), Luxembourg«

vi) I afsnit I,

— affattes nr. 2 således:

»2. **Invaliditet**

a) Når den pågældende har ret til ydelser, også uden anvendelse af forordningen og alene efter nederlandsk lovgivning:

— for arbejdstagere:	Den Bedrijfsvereniging (faglige forsikringsanstalt), som den forsikredes arbejdsgiver er tilsluttet
— for selvstændige erhvervsdrivende:	Den Bedrijfsvereniging (faglige forsikringsanstalt), som den forsikrede ville være tilsluttet, hvis han beskæftigede andre

b) I de øvrige tilfælde:

— for arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende:	Nieuwe Algemene Bedrijfsvereniging (Nye almindelige faglige forsikringsanstalt), Amsterdam

b) *BILAG 3*

i) I afsnit A,

— nr. 2, a), venstre spalte, tilføjes »og invaliditet hos selvstændige erhvervsdrivende«

— nr. 3, højre spalte, tilføjes »Institut national d'assurances sociales pour travailleurs indépendants, Bruxelles — Rijksinstituut voor de sociale verzekeringen der zelfstandigen, Brussel« (Direktoratet for socialforsikring af selvstændige erhvervsdrivende)

— nr. 8, højre spalte, tilføjes »Institut national d'assurances sociales pour travailleurs indépendants, Bruxelles — Rijksinstituut voor de sociale verzekeringen der zelfstandigen, Brussel« (Direktoratet for socialforsikring af selvstændige erhvervsdrivende)

ii) I afsnit C,

— nr. 1 b), højre spalte, ændres »arbejdstageren« til »den pågældende«

— indsættes følgende nye stykke:

»4. **Alderdomsforsikring for landbrugere:**	Landwirtschaftliche Alterskasse (alderdomsforsikringskassen for landbrugere) Rheinhessen-Pfalz, Speyer«

Nr. 4 bliver herefter nr. 5.

iii) Afsnit D affattes således:

»D. FRANKRIG

I. *MODERLANDET:*

A. **Ordning for arbejdstagere**

1. Andre sikringstilfælde end ydelser ved arbejdsløshed og familieydelser:	
a) i almindelighed:	Caisse primaire d'assurance-maladie (den stedlige sygekasse) på bopæls- eller opholdsstedet
b) ved anvendelse af forordningens artikel 19, stk. 1 og 2, i forbindelse med artikel 35, stk. 1, for så vidt angår naturalydelser under syge-, moderskabs-, invalide- og dødsfaldsforsikringen (ydelser) under ordningen for minearbejdere:	Société de secours minière (hjælpeforeningen for minearbejdere) på den pågældendes bopælssted
c) ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 35:	
i) almindelig ordning:	
aa) i almindelighed, undtagen for Paris og hovedstadsområdet:	Caisse primaire d'assurance-maladie (den stedlige sygekasse)
for Paris og hovedstadsområdet:	Caisse régionale d'assurance-maladie (regionalsygekassen), Paris
bb) særlig ordning i henhold til lov om social sikring, artikel L 365—L 382:	Caisse régionale d'assurance-maladie (regionalsygekassen), Strasbourg
ii) ordning for landbruget:	Caisse de mutualité sociale agricole (den gensidige socialsikringskasse for landbruget)
iii) ordning for minearbejdere:	Caisse autonome nationale de sécurité sociale dans les mines (den selvstyrende centralkasse for social sikring af minearbejdere), Paris
d) ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 36, for så vidt angår invalidepensioner:	
i) i almindelighed, undtagen for Paris og hovedstadsområdet:	Caisse primaire d'assurance-maladie (den stedlige sygekasse)

for Paris og hovedstadsområdet:	Caisse régionale d'assurance-maladie (regionalsygekassen), Paris
ii) særlig ordning i henhold til lov om social sikring, artikel L 365—L 382:	Caisse régionale d'assurance-maladie (regionalsygekassen), Strasbourg
e) ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 36 for så vidt angår alderspensioner:	
i) almindelige ordning:	
aa) i almindelighed, undtagen for Paris og hovedstadsområdet:	Caisse régionale d'assurance-maladie (branche vieillesse) (regionalsygekassen) (afdelingen for alderdomsforsikring)
for Paris og hovedstadsområdet:	Caisse nationale d'assurance-vieillesse des travailleurs salariès (centralkassen for alderdomsforsikring for arbejdstagere), Paris
bb) særlig ordning i henhold til lov om social sikring, artikel L 365—L 382:	Caisse régionale d'assurance-vieillesse (regionalkassen for alderdomsforsikring), Strasbourg
ii) ordning for landbruget:	Caisse centrale de secours mutuels agricoles (den centrale gensidige hjælpekasse for landbruget), Paris
iii) ordning for minearbejdere:	Caisse autonome nationale de sécurité sociale dans les mines (den selvstyrende centralkasse for social sikring af minearbejdere), Paris
f) ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 75:	Caisse primaire d'assurance-maladie (den stedlige sygekasse)
2. Arbejdsløshed:	
a) ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 80, 81 og artikel 82, stk. 2:	Direction départementale du travail et de la main-d'œuvre (departementsdirektoratet for arbejds- og arbejdskraftspørgsmål) på det arbejdssted, for hvilket attesten begæres La section locale de l'agence nationale pour l'emploi (den stedlige afdeling af arbejdsformidling) Den kommunale administration på familiemedlemmernes bopælssted

b) ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 83, stk. 1 og 2, og artikel 97:	Association pour l'Emploi dans l'industrie et le commerce (ASSEDIC) (forbundet for beskæftigelse for industri og handel på den pågældendes bopælssted)
c) ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 84:	
i) fuld arbejdsløshed:	Association pour l'emploi dans l'industrie et le commerce (ASSEDIC) (forbundet for beskæftigelse for industri og handel) på den pågældendes bopælssted
ii) partiel arbejdsløshed:	Direction départementale du travail et de la main-d'œuvre (departementsdirektoratet for arbejds- og arbejdskraftspørgsmål) på den pågældendes arbejdssted
d) ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 89;	Direction départementale du travail et de la main-d-œuvre (departementsdirektoratet for arbejds- og arbejdskraftspørgsmål)
B. Ordning for selvstændige erhvervsdrivende	
1. sygdom, moderskab:	
i almindelighed:	Organismes conventionnés par les caisses mutuelles régionales (institutioner der har indgået overenskomst med regionalsygekasserne)
2. ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 35 for så vidt angår ordningen for landbruget:	Caisse de mutualité sociale agricole (den gensidige socialsikringskasse for landbruget) eller et andet forsikringsselskab
3. ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 36 for så vidt angår alderspensioner:	
a) ordning for håndværk:	Caisse nationale de l'organisation autonome d'assurance-vieillesse des travailleurs non salariés des professions artisanales (CANCAVA) (den selvstyrende centralkasse for alderdomsforsikring for selvstændige erhvervsdrivende inden for håndværk) Caisses de base professionelles (de lokale faglige kasser)

b) ordning for handel og industri:	Caisse nationale de l'organisation autonome d'assurance-vieillesse des travailleurs non salariés des professions industrielles et commerciales (ORGANIC) (den selvstyrende centralkasse for alderdomsforsikring for selvstændige erhvervsdrivende inden for handel og industri)
	Caisse de base professionnelle ou interprofessionnelles (de lokale faglige eller fællesfaglige kasser)
c) ordning for liberale erhverv:	Caisse nationale d'assurance-vieillesse des professions libérales (CNAVPL) — Sections professionnelles (centralkassen for alderdomsforsikring for liberale erhverv — afdelingerne for liberale erhverv)
d) ordning for advokater:	Caisse nationale des barreaux francais (centralkassen for franske advokater)
e) ordning for landbruget:	Caisse nationale d'assurance-vieillesse mutuelle agricole (den nationale alderdomsforsikringskasse for landbruget)
C. **Ordning for søfolk:**	
a) ved anvendelse af forordningens artikel 27 for så vidt angår ordningen for søfolk:	La section »Caisse générale de prévoyance des marins« du quartier des affaires maritimes (afdelingen den almindelige forsorgskasse for søfolk, under søfartsdirektoratet)
b) ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 35:	La section »Caisse générale de prévoyance des marins« du quartier des affaires maritimes (afdelingen den almindelige forsorgskasse for søfolk, under søfartsdirektoratet)
D. **Familieydelser:**	Caisse d'allocations familiales (børnetilskudskassen) på den pågældendes bopælssted
II. *DE OVERSØISKE DEPARTEMENTER:*	
A. **Ordning for arbejdstagere**	
Andre forsikringstilfælde end familieydelser	
— i almindelighed:	Caisse générale de sécurité sociale (den almindelige kasse for social sikring)

B. **Ordning for selvstændige erhvervsdrivende**	
a) sygdom, moderskab:	Organismes conventionnés par les caisses mutuelles régionales (institutioner der har indgået overenskomst med regionalsygekasserne)
b) Alderspension:	
— ordning for håndværk:	Caisse nationale de l'organisation Autonome d'assurance-vieillesse des travailleurs non salariés des professions artisanales (CANCAVA) (den selvstyrende centralkasse for alderdomsforsikring for selvstændige erhvervsdrivende inden for håndværk)
— ordning inden for handel og industri:	Caisse interprofessionnelle d'assurance-vieillesse des industriels et commerçants d'Algérie et d'Outre-Mer (CAVICORG) (den fællesfaglige alderdomsforsikringskasse for handel og industri i Algeriet og i de oversøiske departementer)
— ordning for liberale erhverv:	Sections professionnelles (afdelingerne for liberale erhverv)
— ordning for advokater:	Caisse nationale des barreaux français (Centralkassen for franske advokater)
C. **Søfolk:**	
i) invalidepensioner:	Section »Caisse générale de prévoyance des marins« du quartier des affaires maritimes (afdelingen den almindelige forsorgskasse for søfolk, under søfartsdirektoratet)
ii) alderspensioner:	Section »Caisse de retraite des marins« du quartier des affaires maritimes (afdelingen pensionskassen for søfolk, under søfartsdirektoratet)
D. **Familieydelser:**	Caisse d'allocations familiales (børnetilskudskassen) på den pågældendes bopælssted«

iv) I afsnit G,

— nr. 1, venstre spalte, indsættes følgende overskrift oven for litra a):

»A. **Arbejdstagere«**

— nr. 1, tilføjes følgende:

»B. **Selvstændige erhvervsdrivende:**

naturalydelser:	Den kompetente lokale afdeling under sundhedsvæsenet«

— nr. 2, venstre spalte, indsættes følgende overskrift oven for litra a):

»A. **Arbejdstagere«**

— nr. 2, tilføjes følgende:

»B. **Selvstændige erhvervsdrivende** (i forbindelse med radiologi):

a) naturalydelser:	Den kompetente lokale afdeling under sundhedsvæsenet
b) proteser og større bandager, retsmedicinske ydelser samt undersøgelser og attester i forbindelse med sådanne:	Istituto nazionale per l'assicurazione contro gli infortuni sul lavoro (statsanstalten for ulykkesforsikring), provinskontorer
c) kontantydelser:	Istituto nazionale per l'assicurazione contro gli infortuni sur lavoro (statsanstalten for ulykkesforsikring), provinskontorer.«

— nr. 3, venstre spalte, indsættes følgende overskrift oven for litra a):

»A. **Arbejdstagere**«

— nr. 3, tilføjes følgende:

»B. **Selvstændige erhvervsdrivende:**

a) for læger	Ente nazionale di previdenza ed assistenza medici (den statslige forsorgs- og hjælpekasse for læger)
b) for apotekere	Ente nazionale di previdenza ed assistenza farmacisti (den statslige forsorgs- og hjælpekasse for apotekere)
c) for veterinærer	Ente nazionale di previdenza ed assistenza veterinari (den statslige forsorgs- og hjælpekasse for veterinærer)
d) for obstetrikere	Ente nazionale di previdenza ed assistenza ostetriche (den statslige forsorgs- og hjælpekasse for obstetrikere)
e) for ingeniører og arkitekter	Cassa nazionale di previdenza per gli ingegneri ed architetti (den statslige forsorgskasse for ingeniører og arkitekter)
f) for landinspektører	Cassa nazionale di previdenza ed assistenza a favore dei geometri (den statslige forsorgs- og hjælpekasse for landinspektører)
g) for advokater og sagførere	Cassa nazionale di previdenza ed assistenza a favore degli avvocati e dei procuratori (den statslige forsorgs- og hjælpekasse for advokater og sagførere)
h) for økonomer	Cassa nazionale di previdenza ed assistenza a favore dei dottori commercialisti (den statslige forsorgs- og hjælpekasse for økonomer)

i) for revisorer og økonomiske rådgivere	Casse nazionale di previdenza ed assistenza a favore dei ragioneieri e periti commerciali (den statslige forsorgs- og hjælpekasse for revisorer og økonomiske rådgivere)
j) for arbejdskonsulenter	Ente nazionale di previdenza ed assistenza per i consulenti del lavoro (den nationale forsorgs- og hjælpekasse for arbejdskonsulenter)
k) for notarer	Cassa nazionale notariato (statskassen for notarer)
l) for speditører	Fondo di previdenza a favore degli spedizionieri doganali (forsorgskassen for speditører)«

— nr. 5, venstre spalte, indsættes »(for arbejdstagere)« efter »arbejdsløshed«

— nr. 6, venstre spalte, indsættes »(for arbejdstagere)« efter »Børnetilskud«

v) I afsnit H

— affattes nr. 2, 3 og 5 således:

»2. **Invaliditet, alderdom, dødsfald (pensioner):**

a) for arbejdere:	Établissement d'assurance contre la vieillesse et l'invalidité (alders- og invalideforsikringsanstalten), Luxembourg
b) for funktionærer og udøvere af liberale erhverv:	Caisse de pension des employés privés (privatfunktionærernes pensionskasse), Luxembourg
c) for selvstændige erhvervsdrivende inden for håndværk, handel og industri:	Caisse de pension des artisans, des commerçants et industriels (pensionskassen for erhvervsdrivende inden for håndværk, handel og industri), Luxembourg
d) for selvstændige erhvervsdrivende inden for landbrug:	Caisse de pension agricole (pensionskassen for landbruget), Luxembourg

3. **Arbejdsulykker og erhvervssygdomme:**

a) for arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende inden for land- og skovbrug:	Association d'assurance contre les accidents, section agricole et forestière (ulykkesforsikringsforbundet, afdelingen for land- og skovbrug), Luxembourg

b) i de øvrige tilfælde med tvungen eller frivillig forsikring:	Association d'assurance contre les accidents, section industrielle (ulykkesforsikringsforbundet, industriafdelingen), Luxembourg
5. **Familieydelser:**	
a) for arbejdere:	Caisse d'allocations familiales des ouvriers près l'établissement d'assurance contre la vieillesse et l'invalidité (børnetilskudskassen for arbejdere under alders- og invalideforsikringsanstalten), Luxembourg
b) for funktionærer:	employés près la caisse de pension des employés privés (børnetilskudskassen for funktionærer under privatfunktionærernes pensionskasse), Luxembourg«

c) *BILAG 10*

i) I afsnit A indsættes følgende nye nr.

»3. Ved anvendelse af forordningens artikel 14a og gennemførelsesforordningens artikel 11a og 12a:	Institut national d'assurances sociales pour travailleurs indépendents, Bruxelles — Rijksinstituut voor de sociale verzekeringen der zelfstandigen, Brussel (Direktoratet for socialforsikring af selvstændige erhvervsdrivende)«

Nr. 3-6 bliver herefter nr. 4-7.

ii) I afsnit B,

— nr. 1, indsættes i venstre spalte ordene »artikel 11a,« efter »artikel 11, stk. 1,«

— indsættes følgende nye numre:

»2. Ved anvendelse af forordningens artikel 14, stk. 1, litra b), artikel 14a, stk. 1, litra b) og artikel 14b, stk. 1 og 2:	Sikringsstyrelsen, København
3. Ved anvendelse af forordningens artikel 17:	Sikringsstyrelsen, København«.

Nr. 2-5 bliver herefter nr. 4-7.

iii) I afsnit C,

— affattes nr. 2 således:

»2. Ved anvendelse af

— forordningens artikel 14, stk. 1, litra a), artikel 14b, stk. 1, og ved aftaler efter forordningens artikel 17 i forbindelse med gennemførelsesforordningens artikel 11,

— forordningens artikel 14a, stk. 1, litra a), og ved aftaler efter forordningens artikel 17 i forbindelse med gennemførelsesforordningens artikel 11a,

— forordningens artikel 14, stk. 2, litra b), artikel 14a, stk. 2, første punktum, artikel 14b, stk. 2 og ved aftaler efter forordningens artikel 17 i forbindelse med gennemførelsesforordningens artikel 12a,

— forordningens artikel 14, stk. 3, artikel 14a, stk. 3, artikel 14c, stk. 1, litra a) og ved aftaler efter forordningens artikel 17 i forbindelse med artikel 12a i gennemførelsesforordningen:

a) Sygeforsikret person:	Den institution, hvori den pågældende er sygeforsikret
b) Ikke-sygeforsikret person:	Bundesversicherungsanstalt für Angestellte (forbundsforsikringsinstitutionen for funktionærer), Berlin«

— affattes nr. 3 således:

»3. Ved anvendelse af forordningens artikel 14, stk. 1, litra b), artikel 14a, stk. 1, litra b), og artikel 14b, stk. 2 og 3 i forbindelse med forordningens artikel 14, stk. 1, litra b):	Bundesverband der Ortskrankenkassen (forbundssammenslutningen af lokale sygekasser), Bonn 2«

— affattes nr. 4 således:

»4. Ved anvendelse af forordningens artikel 14a, stk. 4 og artikel 17:	Bundesverband der Ortskrankenkassen (forbundssammenslutningen af lokale sygekasser), Bonn 2«

— affattes nr. 11, venstre spalte, således:

»11. Ved anvendelse af forordningens artikel 14d, stk. 2:«	

iv) I afsnit D

— nr. 2, venstre spalte ændres »artikel 11, stk. 1« til »artikel 11, stk. 1, litra a) og artikel 12a«

— indsættes følgende stykke:

»3. Ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 11a og 12a: Caisses mutuelles régionales (regionalsygekasserne)«

nr. 3-9 bliver herefter nr. 4-10

— det nye nr. 5 affattes således:

»5. Ved anvendelse af forordningens artikel 17 i forbindelse med artikel 14, stk. 1 og artikel 14a, stk. 1:

i) andre ordninger end ordningen for landbruget: Direction régionale des affaires sanitaires et sociales (regionaldirektoratet for sundhed og sociale anliggender)

ii) ordning for landbruget: Ministère de l'agriculture (landbrugsministeriet), Paris«

v) I afsnit E

— erstattes nr. 1 og 1 a) af følgende numre:

»1. Ved anvendelse af forordningens artikel 14, stk. 1, og artikel 14b, stk. 1, og gennemførelsesforordningens artikel 11, stk. 1, litra a):

a) I almindelighed: Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων (IKA), Ἀθήνα (Socialforsikringsinstituttet), Athen

b) For søfolk: Ναυτικό Ἀπομαχικό Ταμεῖο, (NAT), Πειραιάς (Pensionskassen for søfolk), Piræus

2. Ved anvendelse af forordningens artikel 14, stk. 2, litra b), i), og gennemførelsesforordningens artikel 12a, stk. 1: Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων (IKA), Ἀθήνα (Socialforsikringsinstituttet), Athen

3. Ved anvendelse af forordningens artikel 14a, stk. 1, og artikel 14b, stk. 2, og gennemførelsesforordningens artikel 11a, stk. 1, litra a):

a) I almindelighed: Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων (IKA), Ἀθήνα (Socialforsikringsinstituttet), Athen

b) For søfolk: Ναυτικό Ἀπομαχικό Ταμεῖο (NAT), Πειραιάς (Pensionskassen for søfolk), Piræus

4. Ved anvendelse af forordningens artikel 14d, stk. 2:	
a) I almindelighed:	Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων (ΙΚΑ), Ἀθήνα (Socialforsikringsinstituttet), Athen
b) For søfolk:	Ναυτικό Ἀπομαχικό Ταμεῖο (NAT), Πειραιάς »(Pensionskassen for søfolk), Piræus«

— nr. 2-5 bliver herefter nr. 5-10.

vi) I afsnit F

— nr. 1, venstre spalte indføjes »artikel 11a« efter »artikel 11, stk. 1«.

vii) I afsnit G indsættes følgende stykke:

»3. Ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 11a og 12a:

for læger	Ente nazionale di previdenza ed assistenza medici (den statslige forsorgs- og hjælpekasse for læger)
for apotekere	Ente nazionale di previdenza ed assistenza farmacisti (den statslige forsorgs- og hjælpekasse for apotekere)
for veterinærer	Ente nazionale di previdenza ed assistenza veterinari (den statslige forsorgs- og hjælpekasse for veterinærer)
for obstetrikere	Ente nazionale di previdenza ed assistenza ostetriche (den statslige forsorgs- og hjælpekasse for obstetrikere)
for ingeniører og arkitekter	Cassa nazionale di previdenza per gli ingegneri ed architetti (den statslige forsorgskasse for ingeniører og arkitekter)
for landinspektører	Cassa nazionale di previdenza ed assistenza a favore dei geometri (den statslige forsorgs- og hjælpekasse for landinspektører)
for advokater og sagførere	Cassa nazionale di previdenza ed assistenza a favore degli avvocati e dei procuratori (den statslige forsorgs- og hjælpekasse for advokater og sagførere)
for økonomer	Cassa nazionale di previdenza ed assistenza a favore dei dottori commercialisti (den statslige forsorgs- og hjælpekasse for økonomer)

for revisorer og økonomiske rådgivere	Cassa nazionale di previdenza ed assistenza a favore dei ragioneieri e periti commerciali (den statslige forsorgs- og hjælpekasse for revisorer og økonomiske rådgivere)
for arbejdskonsulenter	Ente nazionale di previdenza ed assistenza per i consulenti del lavoro (den nationale forsorgs- og hjælpekasse for arbejdskonsulenter)
for notarer	Cassa nazionale notariato (statskassen for notarer)
for speditører	Fondo di previdenza a favore degli spedizionieri doganali (forsorgskassen for speditører)«

— nr. 3-7 bliver herefter nr. 4-8.

viii) I afsnit H

— affattes nr. 1 og 2 således:

»1. Ved anvendelse af forordningens artikel 14d, stk. 2:	Den kompetente institution, alt efter arten af den erhvervsmæssige beskæftigelse, der udøves
2. Ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 6, stk. 1:	Den pågældende ordning for den lønnede eller selvstændige beskæftigelse, der senest er udøvet i Storhertugdømmet«

— nr. 3, venstre spalte, indsættes »Artikel 11a« efter »Artikel 11, stk. 1«

— affattes nr. 4, højre spalte, således: »Centre d'informatique, d'affiliation et de perception des cotisations, commun aux institutions de sécurité sociale (fælles datacenter for indmeldelse og opkrævning af bidrag til institutionerne for social sikring), Luxembourg.«

— nr. 5, venstre spalte, udgår henvisningen til artikel 89

— nr. 7 affattes således:

»7. Ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 91, stk. 2:	
a) **Invaliditet, alderdom, dødsfald (pensioner):**	
i) for arbejdere:	Établissement d'assurance contre la vieillesse et l'invalidité (alders- og invalideforsikringsanstalten), Luxembourg
ii) for funktionærer og udøvere af liberale erhverv:	Caisse de pension des employés privés (privatfunktionærernes pensionskasse), Luxembourg

iii) for selvstændige erhvervsdrivende inden for handværk, handel og industri:	Caisse de pension des artisans, des commerçants et industriels (pensionskassen for erhvervsdrivende inden for håndværk, handel og industri), Luxembourg
iv) for selvstændige erhvervsdrivende inden for landbrug:	Caisse de pension agricole (pensionskassen for landbruget), Luxembourg
b) **Familieydelser:**	
i) for arbejdere:	Caisse d'allocations familiales des ouvriers près l'établissement d'assurance contre la vieillesse et l'invalidité (børnetilskudskassen for arbejdere under alders- og invalideforsikringsanstalten), Luxembourg
ii) for funktionærer:	Caisse d'allocations familiales des employés près la caisse de pension des employés privés (børnetilskudskassen for funktionærer under privatfunktionærernes pensionskasse), Luxembourg
iii) for selvstændige erhvervsdrivende:	Caisse d'allocations familiales des non-salariés (børnetilskudskassen for selvstændige erhvervsdrivende), Luxembourg«

ix) I afsnit I,

— nr. 1, højre spalte, ændres »Den Haag« til »Zoetermeer«

— nr. 4, litra a), højre spalte, ændres »Amsterdam« til »Amstelveen«

— nr. 4, litra b), højre spalte, ændres »Den Haag« til »Zoetermeer«

x) I afsnit J indføjes i venstre spalte »artikel 11a« efter »artikel 11, stk. 1«.

2. Der tilføjes følgende bilag:

»BILAG 11

DE I FORORDNINGENS ARTIKEL 35, STK. 2, OMHANDLEDE ORDNINGER

(Gennemførelsesforordningens artikel 4, stk. 11)

A. BELGIEN

Ordning om udvidelse af sygeforsikringen (naturalydelser) til at omfatte selvstændige erhvervsdrivende.

B. DANMARK

Ingen

C. TYSKLAND

Ingen

D. FRANKRIG

Ordning for selvstændige erhvervsdrivende, der ikke er beskæftiget inden for landbrug.

Ved anvendelse af forordningens artikel 35, stk. 2:

Ordningen for syge- og moderskabsforsikring for ikke-landbrugsmæssige erhverv oprettet ved lov af 12. juli 1966, som ændret.

E. GRÆKENLAND

1. Forsikringskassen for håndværkere og småhandlende (TEBE)
2. Forsikringskassen for handlende
3. Sygeforsikringskassen for advokater:
   a) Forsorgskassen, Athen
   b) Forsorgskassen, Piræus
   c) Forsorgskassen, Saloniki
   d) Sygekassen for advokater i provinsen (TYDE)
4. Lægernes forsikrings- og pensionskasse.

F. IRLAND

Ingen

G. ITALIEN

Ingen

H. LUXEMBOURG

Ingen

I. NEDERLANDENE

Ingen

J. DET FORENEDE KONGERIGE

Ingen.«

Artikel 3

Hverken forordning (EØF) nr. 1390/81 eller denne forordning berører rettigheder, der inden deres ikrafttræden er erhvervet i henhold til forordning (EØF) nr. 1408/71 og forordning (EØF) nr. 574/72.

Artikel 4

Overgangsbestemmelser vedrørende pensioner og renter

1. Når tidspunktet for sikringsbegivenhedens indtræden ligger forud for tidspunktet for denne

forordnings ikrafttræden, og når fastsættelse af ydelsen på grundlag af pensions- eller rentebegæringen endnu ikke er sket inden denne dato, skal der foretages en dobbelt fastsættelse af ydelsen, for så vidt der på grundlag af denne sikringsbegivenhed skal tilkendes ydelser for et tidsrum, der ligger forud for sidstnævnte dato:

a) for så vidt angår tiden forud for tidspunktet for denne forordnings ikrafttræden, i overensstemmelse med reglerne i forordning (EØF) nr. 1408/71 eller i overenskomster, der er i kraft mellem de pågældende medlemsstater;

b) for så vidt angår tiden efter tidspunktet for denne forordnings ikrafttræden, i overensstemmelse med reglerne i forordning (EØF) nr. 1408/71, som ændret ved forordning (EØF) nr. 1390/81.

Såfremt det beløb, der fremkommer ved beregningen efter litra a), er højere end det, der fremkommer ved beregningen efter litra b), skal den pågældende dog fortsat modtage det i henhold til litra a) beregnede beløb.

2. Indgivelse efter denne forordnings ikrafttræden af en begæring om ydelser ved invaliditet, alderdom eller til efterladte medfører automatisk, at ydelser, der af institutionen eller institutionerne i en eller flere medlemsstater er fastsat før denne forordnings ikrafttræden, for det samme tilfælde, omberegnes på grundlag af bestemmelserne i forordning (EØF) nr. 1408/71, som ændret ved forordning (EØF) nr. 1390/81, jf. dog artikel 3.

Artikel 5

Denne forordning træder i kraft den første dag i den syvende måned, der følger efter måneden for dens offentliggørelse i *De Europæiske Fællesskabers Tidende.*

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 8. december 1981.

På Rådets vegne

N. TEBBIT

Formand